

Kitlelerin yalancı hayallerle aldatılması, sistem içinde tutulması için şimdi yeni şartlar oluşmuştur. Tüm gücümüzle kitlelerin bağımsız harekete doğru bilinçlenmesine yoğunlaşmalıyız. Seçimlerin aynı zamanda kitlelerde değişimin olmayacağına dair oluşan inancı tavsattığını, bunun devrim lehine kullanılmasının hayati olduğunu kavramalıyız.

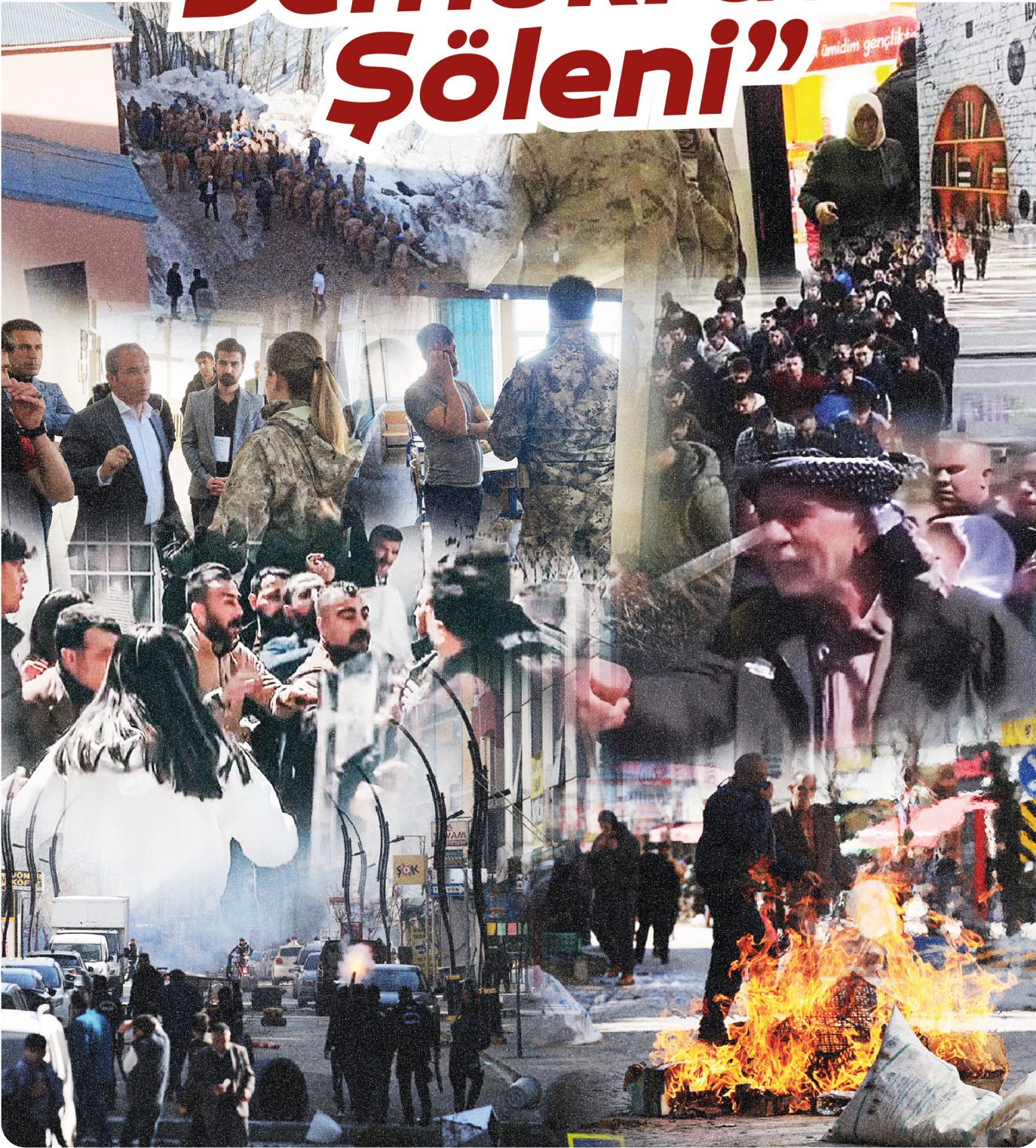

özgür gelecek için
Yeni Demokrasi

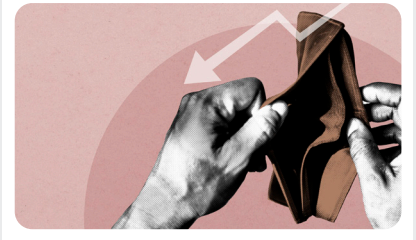
3 NİSAN-17 NİSAN 2024 • SAYI: 159 • FİYAT: 15 TL • ISSN: 2630-5526

gazetesi

Faşizmin “Demokrasi Şöleni”

EKONOMİ 8

**ENFLASYON, ZAM VE
AÇLIK SINIRINDA KALAN
MİLYONLAR!**

Ufukta net görünen tek bir gerçeklik vardır, bu da faşist devletin olanca gücü ile ekonomik buhranını halka daha fazla fatura etmeye çalışacağıdır. Bunu ise yalnızca ücretler için talep edilen zamların gerçekleştirilmemesi üzerinden değil daha fazla vergi, daha güvencesiz çalışma koşulları, daha fazla rant ve talan üzerinden de gerçekleştirecektir.

KAVGA OKULU 14

**1 MAYIS İÇİN
ÖRGÜTLENELİM**

Komünistler kendilerini ifade edecek yollar bulmakta ustadırlar veya usta olmalıdırlar. Biz fikirlerimize sonuna kadar güveniyoruz ve sonuna kadar da fikirlerimizi savunuyoruz. Ne var ki bunu gerçeklere rağmen, kitlelere rağmen, düşmanla aramızdaki güç dengesine rağmen yapmayız. Bunu tam da bunları hesaplara yaparız.

SAYFA 12-13

KOLEKTİF DOĞRULTU

Devrimci Dayanışmanın Dinamikleri ve Olanakları Hakkında

Kürt Halkının Direnişi Meşru ve Haklıdır

İradesine tahammül edilemeyen, aldığı tüm darbelerle rağmen tavrında ve kararında ısrar eden Kürt halkı Van'daki "seçim sonuçlarına" devletin yaptığı müdahaleye karşı ayakta! Bu tamamen meşru ve haklı bir direniştir. Sorun sadece bir belediye başkanının haksızca mağdur edilmesi ya da yerine "kayyım" atanması değildir. Burada sorun Kürt halkının ulusal kurtuluş iradesine karşı gösterilen tahammülsüzlüktür. Kuşkusuz bu yeni bir olgu değildir. Varlığını aynı

zamanda bunun üzerine inşa etmiş bir devlet söz konusudur. Dolayısıyla Van'da halk sadece belediye başkanına değil, aynı zamanda ve esas olarak ulusal kurtuluş davasına sahip çıkmaktadır. Örgütlü ve kurtuluş umudunu kazanmış bir halkın iradesinin, darbeler vurulsa bile yıkılmayacağını Kürt halkı ortaya koymaktadır. Abdullah Zeydan'ın memnu haklarının elinden alınması bir devlet müdahalesidir. Daha önce tamamen keyfi olduğunu dönemin İçişleri Bakanı'nın itiraf ettiği kayyım

atamaları gibi burada da yargı eliyle keyfi bir irade gaspı söz konusudur. Bu halka, halkın ulusal kurtuluş umuduna, halkın örgütlü ve bilinçli tavrına bir saldırdır ve bundan sonrasına dair bir veridir. Kürt halkı durumun farkındadır ve ayaktadır. Bir kez daha vurgulamalıyız ki kalıcı olan seçimlerle kazanılan değil, örgütlü ve bilinçli bir halkla kazanılanlardır. Her kazanımın teminatı da örgütlü

halktır. Kürt halkının örgütlenin ve ayağa kalkın çağrısı meşrudur ve tamamen haklıdır.

Kayyımlara Karşı Mücadeleyi Büyüt!

Ayağa Kalk, Örgütlen!

AGEB: Faşizmin "Demokrasi Şöleni" Kürt Ulusunun Haklarını Gasp Etmektir, Kayyıma Hayır!

31 Mart yerel seçimlerinde AKP yenilirken CHP bir zaferle çıktı. CHP birinci parti olurken birçok belediye el değiştirdi. Seçimler, faşist klikler arasında politik güç dengelerinde bir yer değişimi olmasa da ciddi düzeyde dengelerin sarsılmasına tekabül etmektedir.

Tayyip Erdoğan, Özgür Özel ve tüm diğer güçlü politik figürler seçimleri bir "demokrasi şöleni" olarak tanımladı. Burjuva-feodal medya iki gündür Türkiye demokrasisinin olgunluğundan, yetkinliğinden, halkın sandıklardan çıkan iradesinin öneminden dem vuruyor. Ancak seçim öncesi ve seçim günü Türkiye Kürdistanı'nda devlet eliyle DEM Parti'ye yoğun bir baskı, gözaltı, tutuklama ve seçim çalışmalarını sınırlandıran saldırılar gerçekleşti. Seçim günü otobüslerle "taşımaya seç-

men" görüntüleri adeta faşizmin "demokrasi şöleninin" bir göstergesiydi! Bu şekilde Şırnak belediye seçimleri açıktan gasp edildi. Daha birçok ilçe belediyeleri benzer akıbete uğradı.

Seçim sonrası ise faşizmin "demokrasi şöleni"nde Van Belediye Başkanlığı'nı kazanan Abdullah Zeydan'ın seçilme yetkisi elinden alındı ve DEM Parti'nin yarısı kadar oy alan AKP adayına mazbata verildi. Kayyım politikası Van'da seçimden bir gün sonra bu defa başka bir yolla hayata geçti. Bu saldırı AKP'nin seçim yenilgisinin bir rövanşı değildir asla. Bu AKP-MHP bloku eliyle Kürt ulusuna yönelik süren topyekûn devlet saldırısının bir ayağıdır. Faşist klikler bir yandan demokratik olgunluk ve "demokrasi şöleninden" bahsederken diğer taraftan Kürt ulusuna yönelik saldırılarına

bir nefes molası dahi vermemektedir.

Bu saldırı seçimle elde edilmiş bir kazanıma yönelik saldırının ötesinde Kürt ulusal kimliğine ve Kürt ulusal haklarına yönelik bir saldırdır. Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkını alçakça gasp eden faşist diktatörlük, kendi yasalarıyla belirlenmiş bir belediye hakkını dahi Kürtlere çok görmektedir. Bu saldırıya karşı en güçlü şekilde tepki koymak, direnmek haktır ve meşrudur.

Tüm ilerici, demokratik, duyarlı ve devrimci kesimleri bu saldırıya karşı tavır koymaya çağırıyoruz. Kürt ulusuna yönelik topyekûn saldırının her ne koşulda olursa olsun devam edeceğinin devlet nezdinde beyan edilmesidir bu belediye gaspı. Bu konuda sokaklara, alanlara çıkılmalı, geniş göçmen emekçilere durum anlatılmalı ve faşist saldırıya karşı tavır konmalıdır.

-Yaşasın Kürt Ulusunun Tam Hak Eşitliği!

-Kayyım Kürt Halkının Politik Tercihine Saldırıdır!

-Yaşasın Devrimci Dayanışma!

Muhabirimi Ertan Çıta'nın "akbil"ine de el konuldu

Mal varlığı dondurulan muhabirimiz Ertan Çıta'nın "akbil"ine de el konuldu.

Dört aylık tutsaklığın ardından 26 Ocak'ta tahliye edilen muhabirimiz Ertan Çıta'nın mal varlığı 14 Şubat'ta Resmi Gazete'de yayımlanan kararla dondurulmuştu.

Çıta'nın ulaşım hakkı da aynı kararla gasp ediliyor. İsmine kayıtlı olan İstanbulKart'ını kullanamayan Çıta, İBB Beyaz Masa'yı arayarak sorunu bildirdi. Beyaz Masa tarafından Çıta'ya "MASAK etik kuralları gerekçe göstererek bloke etti" cevabı verildi.

İTİRAZ REDDEDİLDİ

Ertan Çıta'nın avukatları tarafından mal varlığının durdurulması kararına yapılan itiraz Ankara 4. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından reddedildi. İlgili karar Anayasa Mahkemesi'ne taşınacak.

POLİTİK
GÜNDEMBİR SEÇİMDE
İKİ YENİLGİ BİR ZAFER!

3 1 Mart yerel seçimleri yoğun seçim kampanyalarına rağmen halkta bir heyecan uyandırmayı başaramadı. Buna karşın ortaya çıkan sonuçlar tam tersi bir duruma işaret ediyor. Seçimlere katılım oranı yaratılamayan heyecanın, oluşturulamayan umudun bir sonucudur. Kitlelerin seçim yoluyla egemen faşist kliklerin mücadelesinde dolgu malzemesine dönüştürüldüğü, demokratik ortamın kırıntısının dahi olmadığı, seçim yarışlarında aynı sonuçları yaşamaktan bıkmış kitlelerin bunun sonucu olarak artık sandıktan umutlarını kesmeye başladığı koşullarda son seçim sonuçları faşist diktatörlüğün “demokrasi” oyununa yeni bir enerji ve dinamik katmış gibidir. Diktatörlüğün kitleleri yönetmek bakımından böyle bir sonuca ihtiyaç duyduğu bir süredir anlaşılıyordu. Bir önceki seçimde zirveye çıkmış olan tahammülsüzlüğün karşılıksız kalması, egemenlerin at değiştirmekten imtina etmesi kapsamlı bir hayal kırıklığına yol açmışken benzer bir akıbetin bu sefer de yaşanmasına izin verilemezdi. Nihayet faşizmin muhalif kanadı kitlelere bir nefes molası verdirebildi. Demokrasinin işlediğine dair o bilindik yalan için bir ortam oluştu.

31 Mart 2024 yerel seçimleri, 23 yıllık siyasi yaşamında ve 19 seçimlik maratonunda AKP’nin ilk yenilgisini aldığı seçimler olarak kayda geçti. AKP ilk defa seçim sonuçları tabelasında mağlubiyeti gördü. CHP ise tek başına ve “ittifaksız” girdiği seçimi, oylarını ciddi düzeyde artırarak ve birçok yeni belediye kazanarak yüzde 38’lik oy oranı ile birinci bitirdi.

Bu, aslında beklendik ama bir türlü ikna olunamayan bir sonuçtu. Bir önceki seçimde yaşanan hayal kırıklığı muhalif kesimde artık hayal kuramamaya neden olmuştu. Kuşkusuz beklenen “zafer” ortaya çıkan kadar büyük değildi, fakat

herkesin gördüğü AKP-MHP blokunun siyasal ve ekonomik süreci yönetmekte ciddi sorunlar yaşadığı ve derinleşen kriz karşısında yönetenlerin ciddi ciddi güçten düştüğüydü. Erdoğan’da somutlaşan kimi “başarısızlık” ve “umutsuzluk” cümleleri buna işaret ediyordu. Geniş halk yığınlarında büyük bir öfke ve tepki oluşmuştu. Özgür Özel’in seçim sonuçlarına dair “zafer” konuşmasında dikkat çektiği gibi gençlerin ülkeden kaçmaması için bir neden yaratmak ya da onlara bir neden sunmak gerekiyordu!

İçerideki bu durumla paralel olarak dışarıda da artan sorunlar söz konusuydu, bir süredir emperyalist güçlerle egemen sınıflar arasındaki güvende irtifa kaybı vardı. Tayyip Erdoğan’ın kendi meşrebine göre belirlediği ve uluslararası düzeyde liyakat sahibi olmayan -ki bu bizimki gibi ülkelerde efendilerin ciddiye aldıkları bir husustur- kişilerle uyguladığı ekonomi programları istikrarsız, maceracı ve zavalıca girişimler olarak görülüyordu. Bu girişimler krizi derinleştirmiş, üretimdeki ve sermaye birikim modelindeki bağımlılıkla sakatlanmış çarpıklığa tüm bunlar eklendiğinde oluşan fatura olabildiğince ağır olmuştur. Bu durum kitlelerin yaşamsal ihtiyaçlarına doğrudan etki etmiştir. Süreç ülkenin yarı sömürge, yarı feodal ilişkilerinin doğurduğu iktisadi bozukluğa yeni krizler ekleyerek halihazırda baş edilemez bir ekonomik tabloya neden olmuştur. Emperyalist sermayenin tefeci cenderesinde kıvranıp durmakta olan sistemin derinleşen bağımlılığı çarkların dönmesinde yaşanan sorunları ötelenemez seviyeye getirmiştir. Bu durum hem emperyalist tekellerde hem de onların uşağı patron-ağalardaki belirsizlik ve güvensizlik iklimini pekiştirmiştir. Bu güçler için AKP-MHP blokunun güven verdiği iki konu vardı: Birincisi, kitleleri polarize ederek yöneten ve bu bağlamda onları örgütsüz ve hareketsiz kılmayı başaran politik kabiliyet; ikincisi ise dış politikada ve özellikle Orta Doğu’da vurucu bir güç olmaya hazır ve birçok ilişkide aracı olma özelliğine sahip olmaları.

Bu, AKP-MHP faşist blokunun birçok başka nedenle birlikte egemen kuvvet olması için desteklenmesine yetmekteydi.

AKP-MHP ortaklığı bir süredir güven kaybeden, yönetme sorunu yaşayan ve toplumsal desteği sürekli ve istikrarlı şekilde azalan bir sürecin içindedir. Şaibeli sonuçlarıyla güven vermekten uzak 14-28 Mayıs seçimleri geniş bir kesimin sisteme olan bağlılığını zayıflatan bir durum yaratmıştı. Ayrıca her seçim ve kazandığı zafer sonrası halka büyük çaplı ekonomik ve siyasi saldırıları örgütleyen ve olabildiğince pervasızlaşan tutumuyla destek gücünü oluşturan toplumsal kesimlerin de güvenini kaybetmeye yüz tutmuştu.

Seçimlerin, faşist klikler arasında güç dengelerini yeniden kuran bir işleve değil oluşan güç dengelerinin sonuçlarını gösteren bir işleve sahip olduğu görülmelidir. Bu bağlamda AKP’nin seçim yenilgisini ve CHP’nin “tek başına” elde ettiği zaferi bu güç ilişkilerinin izini sürerek değerlendirmek gerekmektedir.

Seçim kampanyaları ve sürecin ele alınışında bu güç dengeleri arasındaki değişimleri irdelemek gerekmektedir.

Birincisi, son 15 yıllık seçim maceralarında kitlelerin faşist klikler tarafından politize edilmesinde en başarısız süreç yaşanmıştır. AKP-MHP blokunun süreci şovenizm ve beka sorununu ekseninde ele alan kampanyası kitlelerin yaşamsal sorunları duvarına çarpmıştır.

İkincisi, Tayyip Erdoğan karşıtlığı üzerinden seferber edilen muhalif kitle önceki seçimlere göre görece ilgisiz bir tutum göstermiştir. Bu temelde seçimler, faşist kliklerin kitleleri kendilerine yedekleme aracı olarak yetersiz kalmış, kitleleri bu yönde politize etme çabası yeterince karşılık bulmamış, bu bağlamda toplumsal kesimleri saflaştıran ve düşmanlaştıran tablo oluşmamıştır. Bu hem katılıma hem de oy verme eğilimine yansımıştır.

Üçüncüsü, özellikle ekonomik kriz ve yönetsel sorunların ürünü olarak kitlelerde mayalanan öfkenin sistem dışına çıkmasını engellemek amacıyla esas olarak 2019 seçimlerinde egemen sınıf klikleri arasında oluşan örtülü uzlaşısı siyaseti, gene devletin alî çıkarları adına 2024 yerel seçimlerinde biraz daha güçlendirilmiş şekilde sürmüştür. Bu bağlamda devletin sahipleri olan egemen sınıf klikleri arasında süren mücadelede AKP-MHP’de temsiliyet bulan egemen klik, ekonomik krizin yarattığı etkilerle tavizler vermek zorunda kalmıştır.

Dördüncüsü, her seçimde ortaya çıkan şaibe ve hilelerin geniş kitlelerde seçimlere dair oluşturduğu derin bir güvensizlik söz konusudur. Egemenler için kitlelerin derinleşen krizle birlikte sistem dışı eğilimlere yönelme tehlikesi önemli bir sorun olarak ortaya çıkmadı. Bu bağlamda “güven tesis etme” meselesi AKP-MHP blokunu taviz verme noktasına taşımıştır. Böylece umutsuzluk ve beklentisizliğe kapılmış ve istenilen düzeyde politize edilemeyen kitleler bu seçimlerle birlikte yeniden sistem içine ve değişimin sandıkla olacağına dair iman tazelemek noktasına çekilmiştir.

Beşincisi, AKP-MHP blokunun ekonomik ve siyasi saldırganlığının seçimler sonrası daha da tırmanarak devam edeceğine dair beklenti ve Tayyip Erdoğan’ın bu seçimde “seçim ekonomisinden” uzak durması sandıkta iktidarın aleyhine sonuçlar üretmiştir.

Yani ekonomik ve politik krizi yönetmekte sorun yaşayan AKP-MHP bloku süreç boyunca güç kaybetmiş, skor tabelasına bu güç kaybı da yansımıştır.

Seçim sonuçları egemen klikler arasında süregelen mücadeleyi daha da kızıştıracaktır. Özellikle bir önceki seçimde “6’lı Masa”

diye tabir eden politik aktörlerin silinmesi ve muhalefetin bir odağa doğru (CHP) merkezileşmesi durumu mücadelenin keskinliğini ve sertliğini etkileyecektir. Kitleler CHP ekseninde yalancı umutlara ve demokrasi rüyasına daha fazla inandırılacaktır. Bu bağlamda CHP Genel Başkanının seçim konuşmasında Türkiye Kürdistanı'ndaki "taşım seçmen ve hilelere" vurgu yapması bunun ilk emareleri niteliğindedir. Bu vurgu aynı zamanda AKP-MHP'nin kayyım saldırılarına karşı bir barikat örme amacını taşımaktadır.

Seçimlerin sonuçları ekonomik ve siyasi kriz göz önüne alındığında erken seçim tartışmalarını daha fazla artıracaktır. Kitleler bu eksende politize edilerek yönlendirilecektir. Ancak egemen sınıf kliklerinin 4 yıl seçim olmayacak olmasına ve özellikle ekonomiye yönelmesine dair ilk açıklamaları ve temennilerine CHP'nin kulağını kapatması mümkün değildir. Bu tartışma krizin boyutu ve klikler arası mücadelenin keskinliğine bağlı olarak önümüzdeki süreçte şekil alacaktır.

ŞOVENİZMLE MEŞRULUK KAZANMA HAMLESİ

Seçimin kaybedeni AKP lideri Tayyip Erdoğan hem seçim kampanyasında hem de seçim değerlendirmesinde ekonomik ve politik saldırılarına devam edeceğini açık şekilde göstermiştir. "Bölücü terör örgütüne ölümcül darbeyi mutlaka indireceğiz. Güney sınırlarımız ötesinde bir teröristan kurulmasına izin vermeyeceğiz" diyerek Kürt düşmanlığından taviz verilmeyeceğini beyan etmiştir. Bir süredir Irak Kürdistanı ve

Rojava'ya yönelik saldırılarına zemin hazırlamak için yoğun bir diplomasi yürütülmektedir. "Teröristan" vurgusu faşist diktatörlüğün güvenlik ve beka kaygısının bir uzantısıdır. Kürt Ulusal Hareketini zayıf düşürme ve politik olarak teslimiyet koşullarını yaratmak için özel bir çaba içinde olacakları açıktır. Politik teslimiyeti ise ABD'nin bölge politikasına tam ve kayıtsız şartsız eklemlenmesi olarak okumak, durumu anlamak için gereklidir.

KLIKLER DALAŞINDA ÇORBAYA ÜŞÜŞENLER

Seçimlerde halk güçlerini oluşturan kesimlere de değinmek gerekmektedir. Reformist çizginin seçim ittifakları yaklaşımı ile daha fazla karakterize olduğu bir seçim süreci örgütlenmiştir. Toplumsal mücadelenin dinamiklerine dayanmak yerine düzen içi siyasetin olanaklarını kendi dar çıkarlarını gerçekleştirmek üzere kullanmayı benimseyen bir rota izlenmiştir. Devrimci demokrat hareket üzerinde orta burjuva siyasetin hegemonyasının daha güçlü hissedildiği bir seçim süreci yaşandı. Egemen sınıfların faşist partilerinin arasında yoğunlaşan seçim yarışında muhalif kanatla doğrudan ya da dolaylı ilişkiler kurmayı temel alan, diğer her şeyi buna hizmet etmek üzere kullanan bir burjuva siyaseti söz konusuydu. Bu siyaset tarzına ilk kez rastlamadık. Bu siyaset tarzı çok partili sürece girildiğinden beri vardır. Her seçim sürecinde "muhalefetle hareket ederek" demokrasi mücadelesinin gelişebileceği inancıyla davranan orta burjuvazi bir kez daha bu davranışı sergiledi. Devrimci

mücadelenin geri düzeyde seyrettiği, proletaryanın ve yoksul köylülerin güçlü bir hareket oluşturamadıkları koşullarda tüm "ara sınıfların" egemen düzen siyasetinin kavgasında savrulmalar yaşaması beklenmedik değildir. Devrimci, radikal söylemlerine de tanıklık ettiğimiz bu kesimlerin halk kitlelerini peşinden sürüklemeye kapasitesi tam da koşullar nedeniyle yüksektir. Bu siyasi rotada hareket eden figürlerin geçici parlamaları halk kitlelerinin düzene olan tepkisini kendine çekebiliyor. Pragmatizmin berbat biçimlerine de şahit olduğumuz, halkın çıkarlarını kendi dar siyasi çıkarlarına alet etmekten çekinmeyen tutumlar seçimlerin son gününe kadar yüzünü göstermiştir.

Seçim sürecinin bütününde, seçime büyük bir hevesle katılan tüm halk güçleri kapsamındaki parti ve oluşumlarda orta burjuva siyaset tarzının etkisi güçlüydü. DEM Parti dışında bunların hiçbirisi önemli bir kazanım sağlayamadı. Aksine bazıları ciddi yenilgiler de yaşadı. Elbette bir seçimle sınırlı olmayan varlıkları bu yenilgiler dolayısıyla ortadan kalkmayacaktır. DEM Parti'nin özgünlüğü gerçek bir halk hareketi olma özelliği de taşıyor olmasıydı. Partiye yön veren çizginin orta burjuvazinin çıkarları temelinde hareket etmesi partinin dayandığı halk gerçekliğini ortadan kaldırmaz. Nitekim ısrarlı bir şekilde gücünü koruması, tüm saldırılara rağmen ayakta durma yeteneğini göstermesi onun bu gerçekliğinin sonucudur. DEM Parti dışında orta burjuvazinin siyasi rotasında ilerleyen tüm parti ve oluşumlar bir kez daha ittifaklar problemini tartışmak zorunda kalacaktır. DEM Parti'nin ise Meral Danış Beştaş şahsında görüldüğü gibi muhalif faşist kanatla ilişkiyi zorlamaya devam eden, bununla birlikte iktidar ile de temas aramayı sürdüren siyaseti elden bırakmayacağı söylenebilir.

Yerel ve merkezi ittifaklarla, kayyım tehdidine dikkat çekerek AKP'ye kaybettirme anlayışı kitlelerin rahat göstermediği bir politik argüman olarak adeta tuz buz haline gelmiştir.

TİP Zübükleşmiş kişilikleri aday gösterecek kadar gözü dönmüş bir siyasi çizgi izlemiştir. Dersim gibi alanlarda

kurulan ilkesiz ittifaklar halkın tepkisiyle karşılaşmıştır. Nihayetinde bu seçimlerde reformist güçlerin mevzi genişletme projeleri açık bir yenilgi yaşamıştır. Bu güçlerin bir kısmı faşist partileri desteklemekten ve ittifak halinde oldukları güçleri yalnızlaştırmaktan geri durmamıştır. Bu güçlerin sosyal şovenizmin halk kitlelerini bölen saldırganlığını hiçe sayarak bu anlayışla iş birliği yapmaları affedilebilir bir politik suç değildir. Bu gerici anlayış büyük bir iştahla alanını genişletmiş ve kimi devrimci güçleri de suç ortağı yapmayı başarmıştır. Bu kesimlerin bu seçim sürecinde daha fazla politik kirlenme ve daha fazla burjuvalaşma hakkını kullanarak ideolojik olarak yenilgi yanında politik ve pratik olarak da yenilgi yaşadıklarını tespit etmek gerekir.

HALKI GERÇEK GÜNDEMLERİ ETRAFINDA ÖRGÜTLEYELİM

Ekonomik ve siyasi kriz içinde ciddi bir gelecek kaygısı yaşayan kitlelerin sorunlarının daha fazla artacağı açıktır. Mehmet Şimşek, seçim sonrası "Eylül 2023'te açıkladığımız Orta Vadeli Programımızı (OVP) güçlendirerek kararlılıkla uygulamaya devam edeceğiz. Ana hedefimiz olan enflasyonu kalıcı olarak tek haneye düşürmek için sıkı para, seçici kredi ve gelirler politikasına ilaveten kamuda harcama kontrolü yaparak tasarrufu ön planda tutacağız" açıklaması ile fiyat istikrarı ve enflasyon için daha güçlü saldırmak zorunda olduklarını ilan etmiştir. Bunun için ise halkın bağımsız hareketinin dizginlenmesi, örgütsüzlüğünün sürdürülmesi gerekmektedir. Bu görev için CHP'nin devreye gireceği açıktır.

Kitlelerin yalancı hayallerle aldatılması, sistem içinde tutulması için şimdi yeni şartlar oluşmuştur. Tüm gücümüzle kitlelerin bağımsız harekete doğru bilinçlenmesine yoğunlaşmalıyız. Seçimlerin aynı zamanda kitlelerde değişimin olmayacağına dair oluşan inancı tavsattığını, bunun devrim lehine kullanılmasının hayati olduğunu kavramalıyız. Bugünden tüm gücümüzle 1 Mayıs'a, işçi ve emekçilerin dayanışma ve mücadele gününe yüklenmeli ve kitlelere harekete geçme cesareti vermeliyiz.

ŞATAFATLI MEKÂNLARIN ARDINDAKİ SÖMÜRÜ

Her semtte, her şehirde mantar gibi çoğalan kocaman yapıları hepimiz biliyoruz. Türkiye’de ilk kez 1988 yılında Galleria inşa edildiğinde görülmüştü AVM’ler. Yani bir AKP ya da Erdoğan buluşu değil bu da! Bunda bir ilginçlik yok elbette. Fakat AVM biçimindeki bu yapıların dünyada ilk kez bir sosyalist tarafından tasarlandığı bilgisi doğru ve ilginç. Amacı banliyö hayatı yaşayanların toplanabildiği, yaya olarak gezinebildiği kapalı alanlar yapmak, pahalı ve ulaşımı araba gerektiren yerlerin yerine onlar için bir alternatif yaratmak olan Victor Gruen hayatının sonlarına doğru kendi tasarımının ulaştığı noktadan kesinlikle memnun olmadığını şu sözleriyle ifade etmiş: “Bana sık sık alışveriş merkezlerinin babası diyorlar. Bu vesileyle babalığı kesin olarak reddediyorum. Bu gayrimeşru yapılara nafaka ödemeyi kabul etmiyorum. Onlar şehirlerimizi mahvetti.” Gruen’in banliyö halkının ihtiyaçlarını karşılamak doğrultusunda tasarladığı merkezler devasa tüketim alanları olarak yayıldı. Bir süredir geleneksel alışveriş tarzının yok olmasına koşut (online alışverişin gelişmesi nedeniyle) bu alanlar da eski parlak günlerini arar hale gelmektedir. Halkın ihtiyaçlarını karşılamaktan uzak bu yapıların birer çirkinlik olarak anılacağı zamanlar uzak değildir; bununla birlikte bu yapılarla Türkiye’nin büyükşehirlerinde, özellikle de İstanbul’da çok sayıda çalışanın emeği, zamanı, saygınlığı sömürülme-ye devam ediyor. AVM’lerin, alışveriş yapanlar için “çok cazip” olan şatafatlı görünümü altında çok geniş bir kesim aşşğılık çalışma koşullarında yaşamakta...

Burada çalışan için güneşin ne zaman doğduğu ne zaman battığı bilinmez, rüzgâr bile girmez bu yapılara. Girişleri kontrollü, güvenliği tamdır; ama içerisi güneşten daha parlak ışıklarla süslü kocaman duvarlarla örülüdür.

Alışveriş merkezlerinde gözümüzü alan şeyler hemen hepimiz için şatafatlı, gösterişli, lüks mağazalardır. Düşük ücretler, uzun çalışma saatleri, hedef

baskısı ve mobbing bu büyük şatafatla perdelenir. Spot ışıklar altında tüm gün ayakta güneşi görmeden çalışanlar için bu şatafat bir örtüden ibarettir. Dışarıdan “hoş” ve güvenli bir yaşam alanı gibi görünebilir ancak bu sistem içindeki AVM halkaları parlak ışıklar altında yoğun bir sömürüyü gölgeler.

AVM sektöründe bugün yüz binlerce kişi çalışmaktadır. Türkiye’deki işsizlik gerçekliği buralardaki yoğun sömürü-ye tahammül göstermeyi koşullayan temel bir unsurdur. Buralarda “iş imkânı” edinmek milyonlarca işsizden daha avantajlı olmak anlamına geliyor. Çünkü bu imkâna muhtaç milyonlar var. AVM çalışanlarının çoğunluğu asgari ücret ve düşük primle çalışır. Elbette artı prim kısmı, satış ve hedef tutturma baskısıyla mümkün olabilmektedir.

AVM çalışanlarının çoğunluğunu 18-35 yaş grubu oluşturmaktadır. Büyük bir kısmı yine üniversite mezunu, ekonomik krizden, işsizlikten nasibini alarak buralarda çalışmak zorunda kalan genç işçilerle doludur.

ÇALIŞMA KOŞULLARI

Bu çalışma sahalalarında işçi sağlığı ön sıralarda değildir. Mesai bitimine kadar havasız, yapay ışıkların altında çalışmak, sağlıksız beslenmek ve tüm gün ayakta durmak AVM çalışanlarının başlıca sorunlarından. Özellikle tüm gün ayakta çalışmak bir dizi kas ve iskelet sorunlarına neden olmaktadır. Mağaza sektöründe en iyi haliyle 5 yıl çalışan biri mutlaka sağlık sorunları ile karşılaşmaktadır. Yoğun çalışma koşulları altında duvarlar arasına sıkışmış bir iş hayatının sonuçları kaçınılmaz olarak fazladır.

Çalışma koşullarının ağırlığı nedeniyle işe giriş ve işten çıkış çok fazladır. 10-12 saate varan mesailer yaşanabilmektedir. Eksik personel bu sektör için sürekli bir durumdur. Mağazacılık sektöründe herkes her işi yapar. Yeri geldiğinde depocu, yeri geldiğinde kasiyer, yeri geldiğinde

saha satış temsilcisi... Patronlar tek bir ücretle en az üç işi yaptırma hatta eksik personellerin çalışma gücünü de kalanlara yıkmaktadır.

AVM’lerde yemekler genellikle çalışanların alım gücünü de aşan fiyatlardadır. Buna rağmen çalışanların bu yerlerde yemek yemekten başka seçeneği genelde yoktur. Aldıkları yemek ücretleri ya ucu ucuna yetmekte ya da hiç yetmemektedir. Genelde fast food üzerine kurulu AVM’lerde de sağlıklı beslenmenin koşulları mümkün olmamaktadır.

Mağazacılık sektöründe diğer bir olumsuz durum olarak kişisel bakıma özen gösterme adı altında kadınlara yönelik “ince” bir mobbing bulunmaktadır. Kişisel bakımı makyajla özdeşleştiren bir anlayış bulunmaktadır. Kadınlar makyajsız işe geldiğinde “Çok kötü görünüyorsun, git makyajını yap.” gibi söylemlere maruz kalmaktadırlar. Bunun altında yatan etken kadının dış görünümünün satışları artırıcı etkisine olan inançtır. Toplumsal cinsiyet rollerinin AVM’lerde aldığı biçim özellikle budur.

AVM çalışanlarının bütünü için güvencesizlik ve esnek çalışma koşulları gelecekleri için belirsizlik ve risk anlamına gelmektedir. Bu durumun derin kaygılar yarattığını, umutsuzluk ürettiğini alanda çalışma yapan herkes ilk andan itibaren görebilmektedir. Önemli bir istihdam alanı olan buralarda örgütlenmek için de şartlar zor. Sendikal örgütlenmenin önündeki türlü zorluklar buralarda çalışanların çalışma koşullarındaki daha yoğun belirsizlikler nedeniyle biraz daha artmaktadır. Buna karşın örgütlenme ihtiyacı ve arayışı söz konusudur. Yeni yollar ve biçimler aramak sorumluluğuyla hareket

edenlerin kazanımları bu bakımdan ayrıca değerlidir.

AVM ÇALIŞANLARI SENDİKALAŞIYOR

Bu saydığımız sorunlar dışında bir dizi sorun daha yaşanmaktadır. Ancak AVM çalışanları, pandemi süreciyle de yoğunlaşan ve patronların çalışanları düşünmediği gerçeğinin mağaza çalışanları açısından gün gibi ortaya çıkmasıyla birlikte sendikal örgütlenme çalışmaları hız kazanmıştır. AVM çalışanları “Artık biz de varız” demiştir.

Bugün H&M, Adidas, Nike, Deichmann, Tommy Hilfiger gibi birçok marka çalışanları sendikalı olmayı tercih etmiştir. Örgütlenmenin bir adımıdır sendika ve bu sektör açısından önemli bir adımdır. Çünkü Türkiye genelinde mağazaları olan, dağınık aynı zamanda bölge müdürlerinin yer yer ise mağaza müdürlerinin baskısı altında çoğunluğa ulaşmak uzun bir süreci almaktadır. AVM çalışanları bugün sendikalı olan birçok arkadaşından güç alarak taleplerde bulunmakta. Bize düşen sendikal örgütlenmeyle birlikte bilinç taşımanın da sorumluluğunu üstlenmektir.

UMUT, İŞÇİNİN ÜRETEEN GÜCÜNDE

Asgari ücretin tespiti tartışmaları ile başlayan 2024 yılının ilk üç ayını geride bıraktığımız şu günlerde ana akım burjuva-feodal medyada yerel seçim gündemi hâkim olsa da Türkiye işçi sınıfının temel gündemini ekonomik kriz ve geçim sıkıntısı oluşturmaya devam ediyor. Sömürü düzeninin beceriksiz ekonomik politikaları ile ortaya çıkan ekonomik kriz, bölgesel istikrarsızlıklar ve savaş durumu ile derinleşmiş, 2007 yılından bugüne süreklilik arz eden bir görünüme bürünmüştür. AKP iktidarının ekonomiyi düzeltmek için açıkladığı programlara rağmen enflasyon artmaya devam etmekte, işçi ve emekçiler büyük bir hızla yoksullaşmaktadır. TÜİK'in açıkladığı resmi enflasyonun çarşı ve pazarda çarpı iki oranında hissedilmesi, ücretli çalışanların alım gücünün hızla düşmesinin yarattığı mevcut koşullarda

ülkenin dört bir yanında ekonomik ve demokratik temelli eylem, grev ve direnişler yaşanıyor.

Sendikalı iş yerlerinde yürütülen toplu sözleşme süreçleri ile ilan edilen yasal grev karar ve uygulamaları bir yana, son dönemde genel kamuoyuna yansıyan, emek gündeminde yer eden pek çok sınıf hareketinin kendiliğinden karakterde olduğu önemli bir olgu olarak önümüzde duruyor. Kendiliğindenci mücadele örnekleri sınıfsal öfkenin açığa çıkardığı en temel pratiklerdir ve yüzyıllardır öğretici olma özelliğini korumaktadır. Kendiliğinden mücadele kısa süreli olsa da yapısı gereği sürekli ve işçi sınıfının pratik hafızasını besler. İşçiler pratik içinde öğrenir ve örgütlenirler. Bazen bir iş yerinde, bazen bir fabrika havzasında, bazen bir iş kolunun tümünde bazen ise farklı iş kollarındaki tüm işçiler sınıfsal

öfkelerini kendiliğinden pratiklerde açığa çıkarırlar. Bu pratiklerin temel özelliği kestirilemez olmaları ve hızla yayılabilmeleridir. Bu özelliklerin tümünü güncel olarak Urfa-Antep işçi havzalarındaki eylemlerde görmekteyiz. Bunun yanında hareketin kendiliğinden ve ekonomik temelli olması pratiğin devrimci bir özellik taşıdığı gerçeğini değiştirmez. Onun ilerici olmadığı anlamına gelmez. Eylem ve hak alma pratiklerinde, hareketin devamlılığı ve kazanıma evrilmesi ise pratiğe yön vermekten geçmektedir. Kendiliğinden karşı duruşlar örgütlenmeye alan açar ve işçi sınıfının niceliksel kuşanmasına olanak sağlar. Emegin ekonomik olarak özgürleşmesinin politik biçim alması için ise niceliksel gelişmeyi, niteliksel gelişmenin takip etmesi gerekmektedir. Sınıf bilincini kuşanan sınıf devrimcilerinin, sınıf

önderlerinin, öncü işçilerin ortaya çıkaracağı taban örgütlenmeleri ile kendiliğinden hareketler yerini sürekli sınıf mücadelesine bırakacaktır. Bu bağlamda sınıflar tarihinde bu ihtiyacın sonucu; işçilerin kendi öz örgütlülükleri ve kurumları olarak sendikalar ortaya çıkmıştır. Ortaya çıkış koşulları ve varlık anlamları bir yana güncelde sendikaların sınıf mücadelesine ne kadar katkı sundukları, işçi sınıfının güncel ihtiyaçlarına ne kadar kifayet ettiği sorusu gün geçtikçe daha da önem kazanmaktadır. Her şeye rağmen sendikaların halen en etkin örgütlenme aracı olduğuna vurgu yaparak bugün Türkiye'de çok az bir kısmı hariç sendikalar ve sendikacıların konformist tutum ile çoğu kez sermayenin sınıf içindeki ajanları şeklinde hareket ettiği gerçeğini unutmamak ve her mücadele süreci öncesi, esnası ve sonrasında

hatırlamak faydalı olacaktır. Kitabın birinci sayfasından söylemek gerekirse sınıf mücadeleleri tarihinde kavga kimi zaman açık, kimi zaman örtük ama sürekli, çelişki ise uzlaşmaz özelliktedir.

Her sınıf kendi tarihinden öğrenir. Bu noktada burjuvazinin işçilerin mücadele pratiklerinden öğrendikleri taktiklere karşı taktikler de kendi tarihlerinden öğrendikleridir. Sendikaların işçileri satacağı mesajı patronlar tarafından her vesile ile yeniden üretilerek, işçi sınıfı içerisinde kendi kurumlarına karşı güvensizlik, fabrikada aynı bantta birlikte çalıştığı işçi arkadaşına karşı kuşku tohumları ekilir. Alt kimlikler kullanılır vb. şeklinde hepimizin bildiği bu durum detaylandırılabilir. İşte son dönem işçi hareketlerinde bu noktada bir başka arayış da “işçilerin yanında saf tutacak ve güvenilebilecek sendika” arayışı olgusudur. Patronlar için en iyi fabrika sendikanın, örgütlülüğün olmadığı fabrikadır. Eğer bu mümkün değilse kontrol edebilecekleri sendikalara işçileri yönlendirirler. En kötü senaryo ise işçilerin sendika seçme özgürlüğü kapsamında istedikleri sendikaya üye oldukları ve kontrolleri dışındaki süreçlerdir. Son dönem işçi mücadelelerinden; Özak Tekstil, Agrobay Seracılık, Lezita örgütlenmesi, RC Endüstri Ulaşım Araçları ve Borusan Lojistik'te devam eden süreçlere baktığımızda bahsettiğimiz olguların tümünü

bu mücadele örneklerinde görebiliriz.

Kapitalistler ve onların güdümündeki devlet için işçi sınıfının istekleri ile şekillenen her girişim tehlikelidir. Türkiye Cumhuriyeti kuruluş felsefesi olarak işçi sınıfını en tehlikeli sınıf olarak kodlamış ve tehdit algılarını buna göre şekillendirmiştir. Bundan dolayı kontrol dışındaki her hareket, kıvılcımla başlayan büyük yangınlar hâkim sınıfların korkularını açığa çıkarır. Bu sebeple bu tür girişimlere karşı “ibreti alem için” uygulamalar orantısız şekilde devreye sokulur. Polis, “hukuk!”, burjuva-feodal medya, işçi sınıfı içinde konumlandırılmış iş birlikçilerin hepsi müthiş bir uyum içerisinde korkuyu ve umutsuzluğu örgütlemeye girişirler.

Tüm Türkiye'nin gözü önünde daha iyi koşullarda çalışmak ve insanca yaşanacak bir ücret için mücadele veren Özak Tekstil işçilerinin mücadelelerine öncülük eden BİRTEK-SEN'e Çalışma Bakanlığı tarafından kesilen 1.5 milyon lira tutarındaki ceza bunun en son ve güncel örneğidir. Özak Tekstil'de çalışan işçilerin daha iyi bir sendika talebiyle başka bir sendikadan istifa ederek BİRTEK-SEN'e üye olması, Özak Tekstil patronunun bunun üzerinde sendika değiştiren işçileri işten atması ile başlayan direniş ülke gündeminde yer edinmişti. İşçilerin bu taleplerinin ülke kamuoyunda geniş yer bulması

buna cüret edenlere karşı sistemin bir cezalandırma mekanizması işletmesi için yeterli oldu. Sendikalar yapısı gereği demokratik kurumlardır ancak ülke demokrasisindeki çürüme ve erozyon ile paralel sendikalarda da anti demokratik tutumların yaygınlaştığı süreçler dünden bugüne var olagelen bir gerçekliktir. İşte demokratik kanalların tıkandığı çoğu durumda işçiler alternatif olarak sendika seçme hakkını kullanarak mücadeleyi sınıfın çıkarına sürdürmek isterler. Bugün BİRTEK-SEN'e kesilen ceza mesaj olarak; alternatif sendikacılık ya da sendikalar arayan işçi sınıfına “sakın ha, bakın sonunuz böyle olur” demektir. Yakın geçmişte; TÜMTİS şube yöneticilerine sendikal örgütlenme yaptıkları için verilen hapis cezası, 6356 Sayılı Sendikalar Kanunu ile iş kollarının yeniden düzenlenmesi adı altında mücadeleye yakın sendikaların ülke barajı sorunu ile karşı karşıya bırakılması, yine iş kolu barajını geçse dahi sözde yasal engellerle toplu sözleşme yetkisi gasbedilen PTT-SEN deneyimi işçi sınıfına yönelik “ibreti alem için” uygulamalarının birer örnekleri olarak okunmalıdır.

PEKİ NE YAPMALI?

Yazıda değindiğimiz gibi sınıflı toplumlar tarihindeki mücadele, sürekli ve uzlaşmaz doğasında dün olduğu gibi bugün ve yarın da devam ediyor

olacak. Burjuvazinin işçi sınıfının karakterini analiz eden ve işçi mücadelelerini boşa çıkarmaya dönük stratejilerini bertaraf etmek ve kavgayı yükseltmek için temelde işçi sınıfının kendi tarihinden ve pratiklerinden sürekli öğrenmeye ihtiyacı var. İşçi sınıfının deneyimleri bu anlamda zengin ve pratikleri her sorunu aşacak derecede çeşitlidir. Sendikalara ve sendikacılara güven az olsa da amaç-araç ilişkisi olarak sendikaların bir araç, sınıf mücadelesinin ise esas amaç olduğu unutulmamalıdır. Araca atfedilen anlam hiçbir zaman amacın önüne geçmemelidir. Bu noktada tarihimizdeki iş yeri, fabrika ve havza komiteleri işçiler tarafından bir mevzi olarak görülmelidir. İşçilerin mevcut ekonomik kriz şartlarında verdikleri her boyuttan mücadele desteklenmeli, işçiler arasındaki dayanışma ruhunu pekiştirecek imkânlar öncü ve devrimci işçiler başta olmak üzere tüm işçiler tarafından yaratılmalıdır.

Sendikaların işçilerin olduğu bilinci ile iş yeri temsilciliklerinden şubelere, bölge başkanlıklarından genel merkezlere uzanan şekilde “Neden birlikte mücadele edilmiyor?” sorusu sürekli olarak sorulmalıdır.

İşçi sınıfı var oldukça umudu ve mücadeleyi örgütlemeye devam edecektir.

OYKA Kağıt Ambalaj işçileri grevde

Zonguldak Çaycuma'da kurulu bulunan OYKA Kağıt Ambalaj San. ve Tic. AŞ ile Türk-İş'e bağlı Selüloz-İş Sendikası arasında devam eden Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma sağla-

namaması üzerine 280 işçi greve çıktı.

Grev alanında konuşan Selüloz-İş Sendikası Çaycuma Şube Başkanı Bayram Kabuk, “Temel uyuşmazlık konusu ücret ve iş yerinde yaşanan sorunlara

karşı işverenin anlaşmaz tutumudur. 01.01.2024-30.06.2024 tarihlerini kapsayan ilk 6 aylık ücret talebimiz 31 Aralık 2023 ücretlerine yüzde 180 iken işverenin buna karşılık teklifi ise yüzde 85 düzeyinde kalmıştır.

280 üyemizin çalıştığı iş yerinde TİS dönemi başlangıcı itibarıyla 200'den fazla üyemiz asgari ücret altında kalmıştır. Yıllarca üretim yapan kıdemli ve vasıflı OYKA işçileri artık kendilerine dayatılan sefalet ücretlerini kabul etmediklerini ve üretimden gelen güçlerini kullanarak grev istediklerini gur bir sesle dile getirdiler” dedi.

“SESİMİZE SES KATMAYA DAVET EDİYORUZ”

“Her gün enflasyonun altında ezilen, yaşam koşulları geriye giden OYKA Kağıt işçileri kiralarnı dahi ödemekte zorlanırken işverenin ücret önerisi

kabul edilemez noktadır” diyen Kabuk “Bu nedenle taleplerimiz karşılanana kadar haklı grevimizi sonuna kadar sürdüreceğimizi kamuoyuna bir kez daha bildirmek istiyoruz. Buradan bir kez daha başta Çaycuma halkı olmak üzere tüm Türkiye'deki sınıf dostlarını haklı grevimizi büyütme, sesimize ses katmaya davet ediyoruz. Ücretlerimiz insanca yaşam koşullarına getirilsin. Dayatmalar son bulsun. Çalışma koşulları iyileştirilsin. Yaşasın onurlu OYKA Kağıt işçileri, yaşasın onurlu mücadelemiz, yaşasın grev” ifadelerini kullandı.

ENFLASYON, ZAM VE AÇLIK SINIRINDA KALAN MİLYONLAR!

İktidar tarafından bir alışkanlık halinde yüksek tonda atılmaya devam eden ekonomik büyüme ve “istikrar yakında” naralarına karşın bu düzende halkın makus talihi ağır yaşam koşulları hiç değişmiyor: ıstırap sürüyor. Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek ve iktidardan nemalanan diğer unsurların her açıklaması bir önceki açıklamayı yalanlarken gerçekleşen müdahalelerdeki amaç-seçim dolayısıyla zaman kazanmaya odaklı olmakla birlikte- ülkedeki asalakların olumsuz gidişattan hırpalanmamasını sağlamak üzere tepetaklak gidişatın hızını düşürmek. Faşist devlet, yangını elindeki bardağı göstererek söndüreceğini ileri sürüyor! Oysa yangına benzin döken de bizi kendisi...

Kapıya dayanmış olan çok yönlü ekonomik çöküntüye karşı alınan tedbirlerin boşa çıktığı, uygulanan politikaların karşılık bulmadığı, ürün fiyatlarındaki artışın hızının korunduğu, kurda değer kaybının tüm rezervleri eritme pahasına devam ettiği, cari açığın tırmandığı ve borçların katlanarak ilerlediği manipülasyonla açıklanan verilerde dahi açıkça görülmektedir. Devletin, yönlendirme yoluyla yönetme kapasitesindeki gerilemeye işaret eden bu durum yakın zamanda büsbütün yönetememe itiraflarına gidecek gibidir. “Çekilme” sinyalleri veren Erdoğan, “gidemezsiniz” diye çılgık atan Bahçeli egemenler için gelmekte olan vahim durumu haber ediyor sanki!

Devlet kaynakları, bir yıl öncesine kadar parasal genişlemeye dayalı ekonomi politikasını ihracatta ve üretimde artışla, ekonomik büyümeyle gerekçelendiriyordu. Devlet bütçesine oranla

devasa harcamalara denk gelen bu genişleme yoluyla enflasyonun da dizginleneceği ileri sürülüyordu. Faizin düşürülmesiyle sağlanan parasal gevşeme bir nebze enflasyon yaratsa da zamanla üretimdeki yükselmeyle engellenecek deniyordu. Oysa Türkiye’de üretimin dinamikleri esasen içeriden değil dışarıdan belirleniyordu. Üretimdeki yükseliş aynı zamanda dışarıya yoğun para transferi anlamına gelmektedir. İthalata dayalı ihracat Türkiye ekonomisinde görüntüde bir büyüme gerçekte ise aşırı borçlanmaya denk gelir ve bu ilişki biçiminde büyüyen esas olarak dev tekellerin ekonomisidir. Kuşkusuz bundan patron-ağalar da beslenir...

Fiilen devalüasyon anlamına gelen sonuçlarıyla bu parasal genişleme politikası faşist iktidarın argümanlarının yalandan ibaret olduğunu kısa zamanda gösterdi. Kurdaki düşüşle beraber milli gelirde kişi başına düşen miktardaki gerileme nedeniyle ucuz iş gücü piyasasında derin olanaklar yaratmış olacağına inanan iktidar, üretimdeki görece büyümeyi de bu dönemde siyasette prim yapmak için kullandı. Ayrıca “bol para, düşük faiz” politikası ile de yatırımların önünü açtığını düşünmüş olsa gerek ki bu durumda dünyadaki kriz koşullarını da anlamadığını gösterdi. Bu yolla istihdamın artacağı beklentileri de karşılık bulmadı. Dünya ticaretinin devamlılığı

bakımından çok önemli olan tedarik zincirindeki kopmalar, enerji ve üretim arzında yaşanan düşüş üretim faaliyetlerini de olumsuz etkiledi, bu etkileri en fazla hisseden ülkeler ise TC gibi yarı feodal, yarı sömürge ve emperyalizme bağımlı devletler oldu.

Ayrıca üretim faaliyetlerinin sekteye uğramasının diğer esaslı bir nedeni de uluslararası fonlama ve likidite kaynaklarının yetersiz kalmasıdır. Fed politikaları kaynaklı azalan borçlanma olanakları ve borçlu ülkelerin borçlarının katlanması, her ne kadar iş gücü piyasasında ve yerel para biriminde yaşanan düşüşlerle “uygun zemin” görüntüsü yaratsa da kredilenme yetersizliği sebebi ile yatırım faaliyetleri genel olarak sekteye uğradı. Azalan sıcak para akışı, artan maliyetler ve borçlar, ek borçlanma olanaklarının daralması, TC gibi ülkelerde borçlanmanın katlanarak artmasına neden oldu ve üretim patlaması bir türlü gerçekleşmedi. Emperyalist pazar çekişmesindeki sürekli artan gerilim de yatırımlarda genel bir azalmaya yol açtı. Bu durumda TC gibi ülkelerin ekonomilerinin olumsuz etkilenmesi eşyanın tabiatı gereği kaçınılmazdı. Zira bu ülkelerdeki en belirgin özellik görünümün belirsiz olmasıdır. İzlediği ekonomi politikası TC ekonomisinde üretim artışına önemli ölçüde bir etkide bulunmadı. Buna karşılık finans kuruluşları düşük faizle borçlanarak palazlandı. Sanayi alanında istisnai olarak pandemi etkilerinin ortadan kalkması sebebi ile bir

miktar genişlemenin görüldüğü 2021 yılı haricinde 2020, 2022 ve 2023 yıllarında ciddi daralmalar ve istihdam kaybı yaşandı. 2023 yılına gelindiğinde mayıs ayı seçimlerinin ardından bu politikadan hızlı bir şekilde çark edilerek politika faizinde büyük oranlı artışlara gidildi. Son birkaç yıldır tüketim ve borçlanma üzerine kurulu büyüme hedefinin terk edildiği, parasal daralma ile marjinal tüketimin azaltılarak döviz kurunun ve enflasyonun dengelenmesini amaçladığı söylenen adımlar atıldı. Ancak bu adımların üzerinden neredeyse bir yıl geçmesine rağmen enflasyonun artış hızının dizginlenemediği ve cari açığın yükselmeye devam ettiği kaydedildi.

Mevcut cari açığın borçlanmayı tektiklemesi ve kurdaki oynamalar ile olan borcun katlanması ağır borç krizinin önünü açmaktadır. Bu da kaçınılmaz olarak enflasyona sebep olmaktadır. Faşist devlet bu dönemlerde temsilcisi olduğu sınıfların daha fazla palazlanması, emekçi halkın ise daha yoğun bir şekilde bu borç yükünü sırtlamasını sağlamak için yeni yollar bulmaya yönelmektedir. Efendilerine kazandıramayan bir iktidar için koltukta kalmak, bu bilindik vasıflarına rağmen abartılan bir Erdoğan da olsa, imkânsızlaşır. Zengin daha zengin, yoksulun ise daha yoksullaşmasını içeren politikadaki başarı ise tersini güvenceye alır. Yani mevcut şartlar içerisinde belirli sektörler var olan koşullarda daha fazla rant elde eder, sömürü şartlarını da ağırlaştırır ve kârını artırır. Bir diğer yandan devletin borç yükü halka daha fazla vergi, daha fazla zam olarak yansır. Güne yeni zam haberleriyle başlamaktan

bezmiş halka sabır öğütlenir, bu sıkıntının kısa süre içinde aşılabacağı vaaz edilir.

EKONOMİK BÜYÜME KİME YANSIYOR?

Son beş yılda beş başkan eskiten Merkez Bankası'nın (MB) faiz politikası, mayıs ayından bu yana daralan para politikası nedeniyle yükselmektedir. Yıllık enflasyonun yüzde 120 seviyesinde seyrettiği bir süreçte MB faiz artışına aşamalı olarak başladı. Bu durum kimi çevrelerce enflasyonun düşeceğine dair beklentiye yoruldu. Ancak cari açığın ve borç yükünün bu denli yüksek olduğu bir evrede enflasyonun düşüş eğrisi göstermesi bir kenara, artış hızının dizginlenmesi dahi olası değildi ve böyle de oldu. Kısa vadeli borçlarda 2023 yılının son çeyreğinde görülen peş peşe rekor artışlar serisi devam ederken Ocak 2024 yılında küçük bir düşüş kaydetti. Ancak 2024'ün ilk iki ayında, dış ticaret açığı gibi kimi ekonomik parametrelerde görünen kısmi düşüşün altın ve enerji ithalatında yaşanan düşüşten kaynaklandığı belirtiliyor. Bununla birlikte dış borç stokunun 500 milyar dolar ile milli gelirin yüzde 44'ü oranına varmış olması TC'nin dış borca ne ölçüde bağımlı olduğunu gösteriyor. Buna karşılık rezervlerdeki erime içerisinde bulunduğumuz 2024 yılının ilk aylarında devam ediyor. Ayrıca resmi milli gelir hesaplamalarının gerçeğin çok üstünde açıklandığı ve manipüle edildiği bilinmektedir. Yani dış borcun milli gelire oranının çok daha yüksek olduğu düşünülmekte-

dir. TÜİK tarafından açıklanan 2023 verilerine göre GSYH'de yüzde 4,5 dolayında artış gerçekleşirken kişi başına düşen milli gelir ise 13 bin 110 dolar ile rekor kırmıştır! Bilindiği üzere kişi başına düşen ortalama milli gelirden yoksul halka yansıyan bu ortalamanın çok çok azıdır!

Sözü edilen büyüme rakamlarının içerisinde en büyük artışın vergi kalemleri ve finans faaliyetleri olduğunu belirtmekte fayda var. Yani artan vergiler ve maliyeti artan tüketim ekonomik büyüme rakamlarının esas dinamosu oldu. Bununla birlikte şubat ayı resmi enflasyonu yüzde 67 olarak açıklanırken yıllık olarak (bir önceki şubat ayına göre) yüzde 4,3 artış kaydedildiği gözlemlendi. ENAG ise artışı yüzde 121,9 olarak açıkladı. Artan vergiler ve enflasyon altında ezilen yığınlar ekonomi sanal olarak büyürken kendilerini daha fazla açlık ve yoksulluk batağı içerisinde buldular.

ZAMLAR VE GELİR ARTIŞI: GELEN GİDENİ KARŞILIYOR MU?

Enflasyonun ve zamların üzerine perde çekmek amacı ile devlet asgari ücrete son üç yıldır "yılıda iki kez" zam yapıyor. Bu yolla çalışan kesimde "yüksek ücret zamları" hissi yaratmayı, kendisi için "enflasyona karşı koruyorum" imajı vermeyi hedefliyordu: Enflasyondaki artış ve alım gücündeki erime gölgelenecek, kısa süre için rahatlama sağlanacaktı. Ancak bu artışların akabinde aynı ay içerisinde gerçekleşen maliyet ve hizmet fiyatlarındaki artışlarla yapılan bu zamlar cebe girmeden fazlası ile geri alındı. Geline nokta devlet bundan da vazgeçerek daha fazla sömürü ve ağırlaşan faturaların sinyallerini verdi: 2024 yılı itibarı ile asgari ücrete kanunda olduğu gibi "tek seferlik" artış yapılacağı belirtildi. Enflasyonda herhangi bir düşüş ve ivme kaybının beklenmediği bu süreçte devlet, borç yükünün artacağı ve enflasyon baskısının devam edeceği gerçeği ile halka daha fazla fatura çıkaracağını beyan etmiş oldu. Böylece yoksul ve ezilen halk, milli gelirden pay almaktan yine fersah fersah uzak kaldı. Ayrıca asgari ücretin temel ücret haline geldiği, bu ücrete çalışanların oranının yüzde

50 dolaylarında olduğu Türkiye'de, açlık sınırı 16 bin TL dolayında hesaplanmakta ve neredeyse 17 bin TL dolayındaki asgari ücret ile aynı miktara tekabül etmektedir. Asgari ücret bu sebeple resmi olarak da açlık ve sefalet ücretidir. Devlet böylesi bir durumda, enflasyonun büyük bir hızla yükselmeye devam edeceği beklentilerine rağmen yıl içinde yeni bir asgari ücret artışına dahi yanaşmamaktadır. Yalnızca asgari ücret değil, emekli maaşı neredeyse enflasyon altında tam olarak ezilmiş durumdadır. Emeklilere zam yapılmayacağını açıkça belirten ve bu şekli ile devletin bu kesimi bir yük olarak gördüğünü yeniden ispat eden Erdoğan, emekli maaşını 66 TL'den 10 bin TL'ye çıkarmak ile övünürken Avro cinsinden değeri hesaplandığı takdirde emekli maaşının son on yılda yüzde 34 değer kaybettiği görülmektedir. Bu rakam, artan ücrete rağmen satın alma gücündeki düşüşün ne derece vahim olduğunu göstermektedir.

Yine iktidar kaynaklarınca yaz aylarında ekonomik göstergelerde iyileşmelerin başlayacağı belirtilmektedir. Ancak yaz aylarında görmeye alıştığımız iyileşme eğrisi bir süredir görülmez oldu. Mevsim etkisini dahi görülmez hale getiren bir yükseliş ivmesine işaret eden bu durum yönetenlerin yönetemediğinin açık bir göstergesi olarak değerlendirilebilir. Bu aylar turizm, tarım vs. gibi birçok sektörde canlanmanın olduğu ve ekonomik getirinin standart olarak arttığı, dolayısı ile yılın geri kalan dönemlerine göre iyileşme görüntüsü verebilecek dönemlerdir. Yani iktidarın politikalarının ürünü değildir.

Ufukta net görünen tek bir gerçeklik vardır, bu da faşist devletin olanca gücü ile ekonomik buhranını halka daha fazla fatura etmeye çalışacağıdır. Bunu ise yalnızca ücretler için talep edilen zamların gerçekleştirilmemesi üzerinden değil daha fazla vergi, daha güvencesiz çalışma koşulları, daha fazla rant ve talan üzerinden de gerçekleştirecektir. Gerici sınıflar hangi politikada demirlerse demirlesin yığınlar açlık ve yoksulluğa mahkûm edilmeye devam edilecektir.

FAŞİZME MÜJDELİ TOKAT: SİHA'LAR ENGELLENEMEZ DEĞİLDİR!

Ekonomik kriz, seçim gündemli suni tartışmalar, işsizlik, yoksulluk ve faşizmin yoğun saldırılarının konuşulduğu bir dönemde, PKK Yürütme Komitesi Üyesi Murat Karayılan, Newroz'da "müjde" vereceklerine dair bir açıklama yapınca bütün dikkatler 21 Mart tarihine odaklandı. HSM "müjde"ye dair yaptığı açıklamada SİHA'ları etkisizleştirme imkânı yakaladıklarını ve bugüne kadar 15 adet SİHA düşürdüklerini belirtti.

PKK gerillaları bu yıl, henüz kış olmasına rağmen TC'ye yönelik çok etkili eylemler yaptı, Newroz etkinlikleri de bu süreçte özellikle kitlesel ve coşkulu geçti. Bu durum ulusal mücadelede, kuşkusuz ciddi gerilemeler yaşansa da kitleler adına derin bir iyimserlik halinin devam ettiğini göstermekteydi. Bununla birlikte faşizmle sürdürülen savaşta gerillaya sorunlar yaratan, kayıplara sebep olan ve bugün artık ülkeler arası savaşlarda (Ukrayna-Rusya savaşı gibi) bile ciddi bir etki gücüne sahip olan SİHA'lara yönelik bir etkisizleştirme yönteminin bulunması gerçekten de bu savaşın haklı tarafının bütünü için müjdeli bir haber değerindedir.

Bu müjdenin egemen sınıflar için ciddi bir hayal kırıklığı olduğunun da altını çizmek gerekmektedir. Bu müjde ciddi bir moral ve motivasyona neden olmuştur. Parlamentolarda değil, silahlı devrimci mücadelede düşmanın dize geleceğine inananlarda umudun terk edilmemesinin haklı gururuna neden olmuştur. Bu motivasyon baskılar altında, ağır çalışma koşullarında, düşük ücretlerle çalışan, iş cinayetleriyle hayatı değersizleştirilmiş, sindirilmiş, ezilmiş işçi sınıfı için de bir motivasyon olmalıdır. Bu motivasyon üretmeyen, ürettiğini satamayan, mazot zamlarıyla, konan kotalarla, düşük taban ücretleriyle mücadele eden köylünün motivasyonu olmalıdır. Bu motivasyon emekçi kadınların, gençlerin, LGBTİ+ların azınlık milliyetlerin, farklı inanç gruplarının motivasyonu olmalıdır. Tepeden tırnağa örgütlü halk düşmanlığı olan faşist diktatörlüğe karşı savaşımında, düşmanın hamlelerini boşa çıkaracak her adım, savaşın geliştirilmesine hizmet edecektir. Devrimcilerin, komünistlerin, yurtseverlerin bu

habere sevinmelerinin onlarca sebebi bulunmaktadır. Esas ve güçlü neden elbette savaş donanımının yükseltilmesi ve faşizmle mücadele edecek yeni teknik olanakların edinilmesidir.

SİHA'LARIN KISA TARİHİ VE ETKİ GÜCÜ

Kamuoyunda drone olarak da bilinen İnsansız Hava Aracı (İHA) ve Silahlı İnsansız Hava Aracı (SİHA) TC'nin son yıllarda gerilla mücadelesine karşı kullandığı en etkili savaş araçları olarak dikkat çekmekteydi.

SİHA'lar, bünyesinde pilot olmadığı için insanlı sistemlere göre daha hafif ve daha ucuzdur. İnsanlı uçuşların çeşitli gerekçelerle (masraf, zorluk, can kaybı riski) kullanılmadığı durumlarda tercih edilmektedir. SİHA komuta sistemi farklı şekillerde olabilmektedir. Komuta tümüyle yerdeki pilotta da olabilir veya belli başlı bütün uçuş ayrıntıları SİHA bünyesindeki işlemci tarafından da yürütülebilir. SİHA'lar özellikle savaş bölgelerinde gerçek-zamanlı gözetleme, hedef işaretleme, istihbarat sağlama, lojistik destek sağlama, diğer uçuş sistemleriyle koordinasyon halinde hareket etme-güvenlik sağlama, hedef imha etme, yakıt ikmali ve tatbikat hedefi gibi çok çeşitli görevlerde kullanılabilmektedir. Uyduyla haberleşme sistemlerinin giderek geliştirilmesi sayesinde coğrafi sınırlardan bağımsız şekilde SİHA'lar bulunduğu bölgenin çok uzağındaki bir komuta üssünden kontrol edilebilmektedir. Elbette bütün bunların sınırlar ötesinde de yapılabilmesi için, bu sistemi kullanma izinlerinin emperyalist efendiler tarafından verilmesi gerekmektedir.

Daha önceleri ilkel tekil örnekleri bulunmakla beraber İHA ve SİHA'ların öncülleri olarak nitelendirilebilecek sistemler İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında geliştirilmiştir. Özellikle doğrudan saldırı veya hedef odaklı olarak kullanılan örnekler hem Nazi Almanyası hem de müttefik devletler tarafından geliştirilmiştir.

İsrail ordusunun 1973 Yom-Kippur Savaşı sırasında kullandığı casus İHA'lar önemli bir mihenk taşı olarak değer-

lendirilebilir. ABD emperyalizminin saldırdığı ülkelerde (Vietnam, Irak) yoğun bir şekilde kullandığı İHA'lar, verilen kayıplar ve maliyetler dikkate alınarak zamanla, çeşitli donanımlar eklenerek SİHA'lara çevrilmiştir.

SİHA'ların silah olarak kullanılması, beraberinde bunlara karşı savunma sistemlerinin de geliştirilmesini getirmiştir. SİHA savunma sistemleri genel olarak üç farklı yaklaşıma göre sınıflandırılabilir:

1. SİHA'nın fiziksel olarak vurulması veya yakalanması: Bu savunma sistemi geleneksel hava savunma sistemleri mantığıyla çalışmaktadır. Ek olarak gelen bazı önlemler arasında daha çok küçük SİHA'ların ağırlar sayesinde yakalanması sayılabilir.
2. SİHA'ların yüksek enerji gönderen sistemlerle vurulması ve etkisiz hale getirilmesi: Bu sistemler de çoğunlukla SİHA üreticisi firmalar tarafından üretilmektedir.
3. SİHA haberleşme sistemine sızılarak görev bilgisayarının devre dışı bırakılmasını sağlayan elektronik savaş sistemleri.

SİHA'LARI ETKİSİZLEŞTİRMENİN ANLAMI NEDİR?

Faşist TC devleti on yıllardır devrimcilere, komünistlere ve Kürt Ulusal Mücadelesine yönelik her türlü savaş aracını ve teknolojik üstünlüğünü kullanarak toptan imhaya yönelmektedir. Yürüttüğü bu haksız savaşta TC tüm teknolojik üstünlüğüne rağmen birçok kez kimyasal silah da kullanarak başarı elde etmeye çalışmıştır.

Geliştirilen her yeni teknolojik alete, silaha ve savaş aracına karşı gerilla kısıtlı imkânlarına rağmen birçok yöntem geliştirerek düşmanın saldırılarını boşa çıkarmaktadır. İnsan gücünün, mücadeledeki ısrar, kararlılık ve uyanıklığın karşısında en güçlü orduların bile ciddi başarılar elde edemedikleri onlarca yıllık, binlerce pratikle sabittir. Son birkaç yıldır Irak Kürdistanı bölgesinde yer alan PKK alanlarına yönelik kesintisiz havadan ve karadan saldırı-

larında ciddi bir başarı elde edemeyen TC, ciddi kayıplar vermektedir.

Murat Karayılan "Kürdistan topraklarına ayak basan her işgalci ya kaçacak ya da ölecektir!" diyerek gerilla mücadelesinin gücüne vurgu yapmaktadır. Gelişen savaş teknolojisine karşı gerillanın kendini yenilemesi, savaşı farklı araç ve yöntemlerle geliştirmesi gerekmektedir. Daha önceki yıllarda tanklara karşı tanksavar silahını geliştiren, "Zagros" adlı suikast silahıyla özellikle IŞİD'e karşı ciddi başarılar elde eden gerilla şimdi de SİHA'lara karşı yöntem geliştirerek savaşı geliştirecek adımlar atmaya devam ediyor.

SİHA'lara karşı savunma sisteminin geliştirilmesinin bir başka anlamı, "düşman güçlü", "teknoloji karşısında gerillanın şansı yok", "silahların yerini demokratik mücadeleler almalı" diyen kesimlere etkili bir tokat olmuştur. Silahlı mücadeleye güvenin zayıfladığı, reformist, tasfiyeci, parlamentarist hareketlerin prim yaptığı bir dönemde geliştirilen bu yöntem, istendiğinde yapılamayacak şeyin olmadığını dost da düşmana da göstermektedir.

Açıklamanın ardından TC'nin sessizliğe bürünmesi, bir iki yüzeysel üst perdeden açıklamanın dışında düşürülen 15 SİHA'nın yalanlanamaması, TC'nin aynı zamanda bir psikolojik savaş aracına çevirdiği bu meselede gelişmeyi geçiştirmeye yönlendirmiştir. TC yetkililerinin heyetler halinde Irak ve KDP yetkilileriyle yaptıkları görüşmeler, yeni bir saldırı hazırlığı vs. korkunun göstergesi olarak okunmalıdır.

Umutsuzluğun, güvensizliğin yerini umut ve direnişe çevirmek devrimcilerin, proleter devrimcilerin görevidir. Düşmanın her türlü saldırısını boşa çıkarmanın yöntemi, savaşa göre şekillenip savaşı geliştirecek yol ve yöntemlere başvurmaktan geçer. Düşmanın gücü karşısında paniğe kapılıp yenilgi psikolojisiyle hareket etmeden, kendi gücünü gereğinden fazla büyütüp düşmanı küçümsemekten atılacak adımlar başarının gelmesine vesile olacaktır.

İliç maden katliamıyla ilgili bilirkişi raporu çıktı: Yetkililer “kusursuz” bulundu

Çöpler Altın Madeni’nde 13 Şubat’ta 9 işçinin liç yığını altında kaldığı katliamın bilirkişi raporunda, “göçükle birlikte bu alanda çalışan veya yaşayan kişilerde ağır metal toksisitesi açısından daha fazla risk” oluşturduğu tespiti yapıldı. Buna rağmen, görüntülerde 9 işçiyi kurtarmak için liç toprağını tahliye eden taşeron işçilerin maskesiz ve korumasız çalıştığı gözlemlendi.

Erzincan’ın İliç ilçesinde Çöpler Altın Madeni’nde 13 Şubat’ta 9 işçinin liç yığını altında kaldığı maden katliamına yönelik hazırlanan bilirkişi raporu soruşturma dosyasına girdi.

Raporda, Anagold Türkiye Müdürü Cengiz Yalçın Demirci’nin de bulunduğu yetkililer “kusursuz” bulunurken

Kanadalı yetkili Jain Ronald Guille ve mühendislerin olduğu 9 kişi de “asli kusurlu” bulundu.

Raporda, Anagold Madencilik firmasının “kasten veya taksirle çevreyi kirletme suçu” işlediği belirtildi.

Sabırlı Deresi’ne akan liç yığının toprak ve yeraltı sularında kirliliğe sebep olacağına işaret edilirken firmanın da “asli kusurlu” olduğu ifade edildi.

“ZEHİRLİ KİMYASALIN FIRAT HAVZASINA KARIŞMA RİSKİ BULUNMAKTADIR”

Raporda siyanürün oluşturabileceği risklerin “toprağa, suya ve havaya karışması sonucu” insan sağlığı üze-

rinde ciddi etkilerine vurgu yapılırken şu ifadelerle yer verildi:

“21 Haziran 2022’de siyanür solüsyonu borusunun patlaması sonucunda tonlarca kimyasalın çevreye yayılma riski de düşünülürse göçükle birlikte bu alanda çalışan veya yaşayan kişilerde ağır metal toksisitesi açısından daha fazla risk taşımaktadır. Topraktaki siyanür ve ağır metal konsantrasyonlarından birinin dahi sınır değerleri aşması durumunda, toprağın bertaraf edilmesi gerekmektedir. Kayma ile beraber toprak içeriğinde bulunan solüsyondaki başta siyanür olmak üzere çok sayıda zehirli kimyasalın Fırat Havzası’na karışma riski bulunmaktadır.”

İŞÇİLER MASKESİZ

Katliamın meydana geldiği günden bu yana arama-kurtarma ve yığın liç top-rağının taşınma işlemi kısa süreli ara verilse de şu an devam ediyor. Maden ocağının sahibi Anagold Madencilik 19 Şubat’ta çalışanlarına 1 Nisan’a kadar idari izin verdiğini duyurmuştu. Taşeron şirket Çiftay’ın işçileri ise şu an yığın liç sahasında çalışıyor.

Öte yandan sanal medyada yayımlanan görüntülerde, işçiler mangan ocağının içine kaymış olan liç yığınının başka bir yere taşınması için çalışırken görüntülendi.

Akkuyu Nükleer Santrali’nde iş bırakma eylemi

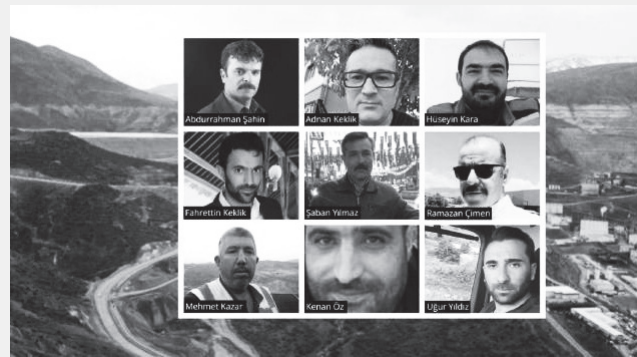
Mersin’in Gülnar ilçesinde kurulumu devam eden Akkuyu Nükleer Güç Santrali (NGS) inşaatında çalışan işçiler, 2 aydır ücretleri ödenmediği için iş bıraktı. Santral sahasında toplanan işçiler “Yönetim İstifa” sloganları attı. İşçiler, maaşları ödenene kadar iş başı yapmayacaklarını yüklenici firmaya ilettiler.

Santralin Türkiye tarafının genel yüklenici firması olan İçtaş bünyesinde çalışan işçilerin 27 Mart’ta ocak ve şubat maaşlarını alamadıkları için iş bırakma kararı aldığı öğrenildi. Sabah saatlerinde şantiye alanına giren ancak iş başı yapmayan işçiler, yönetim binasına yakın bir alanda toplanınca jandarma sahaya alındı ve işçilerin önüne barikat kuruldu.

Santral sahasında eylemlerini sürdüren işçilerle jandarma arasında zaman zaman tartışma çıktığı, jandarmanın işçilerin görüntü çekmesini engellemeye çalıştığı belirtildi. İşçiler ücretlerinin ödenmesini, çalışma koşullarının iyileştirilmesini ve iş yerinde güvenlik önlemlerinin artırılmasını istiyor.

Mersin Barosu avukatlarından Derya Demir, “Görüştüğümüz işçiler, ocak ve şubat maaşlarının yatırılmadığını, iki aydır mağdur edildiklerini dile getirdiler. Daha öncede aynı firmada maaşların gecikmesi durumları yaşanmış. Yani ilk kez olmuyor. Sürekli benzer sorunlar yaşandığı için işçiler iş bırakma kararı almışlar” dedi. Öte yandan, 26 Mart günü Akkuyu NGS’de çalışan işçileri taşıyan otobüs, Silifke ilçesi Akdere Mahallesi D-400 karayolunda refüje çarpmıştı. Çarpmanın etkisiyle kontrolden çıkan otobüs devrilmiş ve 23 işçi yaralanmıştı.

AKP’li başkan göçük altında kalan 3 işçinin ölümüyle ilgili “takdir-i ilahi” dedi

Hayrat Belediye Başkanı ve AK Parti’nin ilçe belediye başkan adayı Mehmet Nuhoglu “İller Bankası’nın yaptığı Trabzon Büyükşehir Belediyesi Su ve Kanalizasyon İdaresi’nin (TİSKİ) içme suyu ana isale hattında

iş güvenliği önlemlerinin alınmaması sebebiyle iş cinayetleri yaşanmaya devam ediyor. Trabzon’un Hayrat ilçesinde içme suyu isale hattı çalışması sırasında meydana gelen göçüğün altında kalan İbrahim Keskin, Dinçer Uzunosmanoğlu ve Mehmet Mahmut Allahverdi adlı işçiler hayatını kaybetti.

Savcılık incelemesi sonrası işçilerin cenazeleri otopsi için Trabzon Adli Tıp Kurumu’na kaldırılırken olayla ilgili soruşturma başlatıldı.

çalışan 3 işçimiz boruya kaynak yaparken üzerine gelen heyelanın altında kaldılar. Buraya daha önce hat döşenmişti. Borularda tekrar arıza olunca yeniden hat döşüyorlardı. Olay duyulur duyulmaz zaten burada ekskavatör-kato vardı. Hemen müdahale ettiler. 3 işçimiz rahmetli oldu; cenazeleri çıkartıldı” dedi.

Nuhoglu sözlerini “Üzerlerinde fazla da toprak yoktu ancak takdir-i ilahi böyleymiş” ifadeleriyle tamamladı.

Devrimci Dayanışmanın Dinamiği

Seçim tartışmaları ile birlikte devrimci demokratik hareket cephesindeki genel durum bir kez daha değerlendirilmeye muhtaç sorunlar taşıdığını gösterdi. Bu ifademiz “olumsuzluklar dizisiyle devam edecek bir yazı” hissi verebilir; ama bu tam olarak doğru olmaz. Elbette bir dizi olumsuzluk, gerilik ve hatta saçmalık söz konusudur. Bunlarla birlikte olumlu yönelimler, çıkarılabilecek dersler, devrimci görüşlere doğru itekleyen nesnel şartlar da söz konusudur. Biz komünistler için temel alınması gerekenler de bunlardır zaten. “İflah olmaz iyimserlik” hali de komünistlerde bunlardan dolayı hasıl olur zaten...

DEVRİMCİ DİNAMİKLERDEN UZAKLIK

Seçim sürecinde çok ciddi bir devrimci-demokrat kesimin egemenlerin minderinde güreş yapmaya her koşulda hazır olduğunu gördük. Geçmiş seçim deneyimlerinin ve özellikle de kayyım atamalarının gösterdiği çok ciddi saldırılara rağmen bırakalım “boykot” seçeneğinin, seçimleri protesto etmenin dahi tartışılmadığı bir süreç yaşadık. Boykot tavrının daha baştan “sekte” ilan edildiği bu dönemde ama herkesin hemfikir olduğu nokta sonuç olarak bu seçimde de ciddi ve kapsamlı hilelerin olacağı, kitlelerin iki kutba bölünmüş gericilik arasında seçime zorlandığı ve devrimci-demokratik propagandanın önemli derecede baskı altında kalacağıydı. Nitekim gelişmeler bunu doğruladı. Bu durumla ilgili DEM Parti’nin varlığı, etkinliği ve olası kazanımları bir ayrıcalık oluşturmaktadır. Bunun da oynanabilir, devşirilebilir, içi boşaltılabilir bir ayrıcalık olduğunu söylememiz gerekir. DEM Parti’nin gücü ve etkinliği hiç şüphesiz dikkate değerdir. Olası kazanımları için de bugünden belli tahminler yapılabilir. Buna rağmen seçim oyununda DEM Parti’nin ister istemez bir egemen sınıf aparatına dönüştüğünü kabul etmek zorundayız. Sadece devlet nizamının sağladığı koşullardan ve dayatmalardan ötürü değil aynı zamanda DEM Parti’nin dayandığı olanak ve yapılardan kaynaklı olarak bu bir gerçekliktir. Burada tek tartışmasız ve “güven verici” nokta DEM Parti’nin Ulusal Hareketin bütününe temsil etmemesi ve hatta onun görece tali bir parçası olmasıdır. Tam da bu nedenle DEM Parti’yle girilen bataklık bütün hareket için “boğucu” ya da “öldürücü” değerlendirilmeyebilir. DEM Parti’de rastladığımız zaafırlar ve ciddi sorunlar bu bakımdan bir bütün Ulusal Hareket

hakkındaki en temel fikirlerimizi etkilememelidir. Ulusal Hareketin -kuşkusuz sınırları belli- güvenilir özelliklerinin bu süreçte ciddi bir tahribata uğradığı asla düşünülmemelidir. Böyle olmadığı konusunda net olmalıyız. Bu kısım değerlendirmemizin dışındadır...

Seçim sürecinde “seçim karşıtlığı”nın çok zayıf olmasının nedenlerini tartışmamız gerekmektedir. “Hemfikir” olunduğuna dikkat çektiğimiz noktalar seçim karşıtlığı için güçlü saptamalardır. Buna rağmen tartışmanın bu noktaya evrilmemesi dikkate değerdir. Her şart altında seçim olanaklarından yararlanma taktiğinin vazgeçilmez olması devrimci-demokratik hareket açısından bir tür çaresizlik halidir. Çaresizlikten kastımız “kendine ait bir güzergâha sahip olmama”, “hedeflerin düzenin egemenlerinin sunduğu çerçevede sıkışması” durumudur.

BİR KAYBETTİRME POLİTİKASI

Bu sıkışmanın en bilindik ve kanıksanmış biçimi “AKP’ye, hatta Erdoğan’a kaybettirme” taktiğidir. Selahattin Demirtaş ile özdeşleşmiş olan “Seni başkan yaptırmayacağız” sözü bu taktiğin en güçlü motostudur. Bu sözde temsil olan “faşizme kaybettirme” anlayışı uzunca bir zamana damgasını vurdu ve ne yazık ki henüz bu sonlanmış değil. Kuşkusuz birçok şey farklıdır, söz konusu anlayış bazı bakımlardan değişime uğramıştır. Örneğin bu anlayışı “Seni başkan yaptırmayacağız” ile zirveye taşıyan Demirtaş bugün “Olası çözümün bir tarafı Erdoğan’dır” diyerek bazı temel şeylerin değiştiğini göstermiş oldu! “Adam başkan oldu, ne yapalım” diyor olabilir... Ne var ki “sonlanmamış” olan “faşizme seçim yoluyla kaybettirme” anlayışıdır. Bu anlayış tarafımızdan güçlü bir şekilde eleştirilmiş ve birçok defa mahkûm edilmiştir; ne var ki alt edilememiştir. Son tartışmamızda dahi karşıımızdaki anlayış nihayet bu olmuştur.

Faşizmin AKP ve ona eklenilen MHP’yle sınırlandırılması devlet mekanizmasının faşizme mecbur olduğunun ihmal edilmesinin bir sonucudur. Faşizmin zayıf/çelimsiz iktisadi yapının emperyalist gericilikle kurduğu zorunlu ilişkinin ürünü olduğu gerçekliğini örten bu tutum seçim süreçlerini de demokrasinin görece halk için de işlediği, halk kitlelerinin “kendini ifade edebildiği” bir alan olarak değerlendirmeye dayanmaktadır. Oysa Türkiye ve benzeri ülkelerin gerçekliğinde seçimler halk kitleleri için bir kendini ifade etme alanı değildir. Faşist düzenlerin bütününde gördüğümüz bir

özellik olarak “burjuva devlet mekanizmalarının kopyalanması”nın sonucunda bizimki gibi ülkelerde seçimler halkın kendisi için örgütlenmesine, kendini ifade etmesine olanak veren süreçler değildir. Seçimlerde amaç yöneticileri kendilerinin seçtiğine kitlelerin inancılarını sağlamaktan ibarettir. Bunun da kaynağında “burjuva devlet mekanizmalarının kopyalanması” gerçekliği vardır. Bilindiği üzere M. Kemal dönemindeki ilk denemelerde seçimlerden “istenen sonucun elde edilemediği” fark edildiğinde çok partili döneme geçiş ertelenmiş, uygun koşulların oluşması beklenmiştir. Uygun koşullar oluşturulduktan sonra da koşulların sürekliliğinde problemler yaşanmış ve darbelerle müdahale kaçınılmaz duruma gelmiştir. Türkiye’de darbeler devletteki kliklerin birbirlerine karşı eylemleri olmaktan çok devletin vitrine yaptığı müdahaleler biçiminde değerlendirilmelidir. Elbette bu müdahalelerde kliklerin birinin önünü açarken diğerini engellemiştir. Ne var ki bu daha çok bir sonuçtur. Esas olan egemen sınıfların ve kuşkusuz emperyalist efendilerin temel yönelimini hayata geçirmektir, tüm darbeler buna hizmet etmek üzere gerçekleşmiştir. Buna en son yaşanan “engellenen 15 Temmuz darbesi”ne karşı gerçekleşen darbe de dahildir. Gülen Cemaati’ne vurulan darbeden çok TC’nin bölgesel sorumluluklarının önünü açan bu darbe birçok kez itiraf edildiği gibi bir tiyatro tadında yaşanmıştır. Varlığı ve dolayısıyla her gerçekleşmesi niteliği baştan belirlenmiş devletin sorumluluklarına bağlı olan seçimlerde halk kitlelerinin istemlerinin etkin olabileceğini varsaymak bir yanılgıdır. Seçim yoluyla “başkan yaptırmamak” sadece Erdoğan’a dair bir kanaati içermekle “takdir” edilebilir; ama aynı zamanda faşizmi mağlup etmek amacı da içerir ki işte bu tam bir yanılgıdır. “Faşizmi engelleme”yi değil devirmeyi amaçlamak gerektiğini ihmal eden bu kavrayış liberalizme bulanmış olmanın makus talihini taşımaktadır.

“AKP-MHP faşizmine kaybettirmek” üzerine kurulu bir politikanın faşizmi kavramaktan uzak içeriği bir yana bu politika daha da somut bir tehlike olarak iki faşist bloka ayrılmış bulunan egemen sınıflardan bir kanadın yanında saf tutmayı sağlar. Kuşkusuz saf tutulan bu yerin düzen partilerinin muhalif kanadı olması politikanın halk nezdinde görece “haklı” yanına işaret eder. Ne var ki burada konu ettiğimiz şey politikadır, devrimci-demokratik

çizgide olanların politikasıdır. Bu çizgide olup faşizmin kanatlarında saf tutmak tipik bir politik acziyetin sonucudur. Bu seçim sürecinde de halkın iki kanattan birine; ama açıkça kendisine düşman saflara mahkûm edildiğine tanıklık ettik. Mevcut koşullarda halk için demokratik koşulların ve seçeneklerin konu edilemeyeceğini, örgütsüz ve kendini ifade etme özgürlüğü alabildiğine sınırlanmış bir halkın düşmanlarını seçmekten başka bir seçeneğe yönelemeyeceğini en başından beri söylüyoruz. “AKP-MHP faşizmine kaybettirmek” siyasetinin başından itibaren çok açık ve net bir düzen içi “çözüm” arayışı olduğu şüphe götürmezdi. Bu arayışın Kürt ulusal sorununun çözümü kapsamında geliştiğini vurgulamalıyız: buradan filizlenebilecek bir demokrasi çiçeğinin betonu çatlatılabileceği varsayılmıştı. Oysa ekonomik açıdan emperyalizme göbekten bağlı ve en gerici sınıfların egemenliği altındaki bir ülkede düzen partilerinden halk için demokrasi ummak boynu bıçağa uzatmaktan farksızdır. Nitekim “kazanılan belediyeler”e uygun zaman saptandığında yapılan saldırılar, atanan kayyımlar faşizmin demokrasi alanını somutlaştıran bir pratik olmuştur. AKP-MHP ittifakının demokratik dönüşümde muhatap olabileceği iddiası yakın tarihten bile ders çıkarılamadığına yorulabilir. Ne var ki mesele bundan fazlasıdır: Bu “yanlış” tespit Kürt ulusal sorununun çözümünde halkın çıkarlarının temel alınmamasının bir ürünüdür.

Önümüzdeki süreçte orta burjuvazinin çıkarlarını temel alan bu siyasetin kendini hissettirmeye devam edeceğini bilmek gerekir. Orta burjuvazinin çıkarlarını temel almakla birlikte bu siyasetin bu sınıfın çıkarlarını gerçekleştirme olanağının bulunmadığını da unutmamak gerekir. Sonuçta orta burjuvazi bağımsız bir siyaset izleyemez, egemen olanın, güçlü olanın ardına takılır. Bütün suçlarına, gerçekliğine rağmen AKP’den, özel olarak Erdoğan’dan çözüme muhataplık beklemek ne faşizmi anlamaktır ne de bu figürlerin temel niteliğini. Küçük burjuvazinin de arkasından gitme olasılığının güçlü olduğu bu siyasetin makus talihi iki sınıf arasında kalması ve bu iki sınıftan güçlü olana, egemen olana tabi olmasıdır. Bu sınıflar burjuvazi ve proletaryadır. Burjuvazinin egemen olduğu koşullarda “çıkarlarını gerçekleştirebileceği alan” olarak burjuvazinin alanını gören bu siyaset toplamda yenilmeye mahkûm bir siyaset olarak değerlendirilmelidir. Son seçimlerde bir kez daha bu gerçek-

Dinamikleri ve Olanakları Hakkında

liği gördük. Süreci bir bütün olarak ele aldığımızda da aynı durumla karşı karşıya kalırız. Proletaryanın çıkarlarına dayanan gerçek bir devrimci hareket gelişmedikçe bu gerçeklik varlığını sürdürecektir.

BİR KOMÜNİST SORUMLULUK

Komünist hareketten bütün devrim süreci boyunca bu özelliği bilerek hareket etmesi beklenir. Egemen sınıflar arasındaki mücadelenin çatlaklarından sızabilecek demokrasi olanaklarına yaslanan orta burjuvazinin düzene muhalif eğilimlerinin etkisinde kalacak bir yönelim komünist hareketin kitleleri özellikle uyaracağı bir yönelimdir. İbrahim yoldaşın TKP değerlendirmeleri bu bakımdan incelenmeye değerdir. Gene zamanında TİP’te somutlaşan bu yönelim hakkında Komünist Partinin yaptığı değerlendirmeler de İbrahim yoldaşın sınıf tahlillerinden beslenmiştir. Bu yönelim halihazırda DEM Parti içinde de etkili olmaktadır. Komünist hareket bu yönelimi ısrarla eleştirmeli ve içinde yer alacağı tüm ortaklıklarda, birliklerde orta burjuvazinin çıkarlarından ileri gelen bu yönelim konusunda dikkatli ve uyarıcı olmaya devam etmelidir.

Devrimci hareketin genel yönelimini etkileyecek yeni bir sürecin başlamış olduğunu görüyoruz. Hem ülkedeki ekonomik koşulların ciddi derecede bozulmuş olması hem de emperyalist devletler arasında dünya çapında artan gerilim başta işçi sınıfı olmak üzere halkımızın düzene karşı hoşnutsuzluğunu derinleştirecek koşullara işaret etmektedir. Bu koşullarda devrimci hareketlerin bugünkünden daha güçlü ve etkili birliklere yönelmesi mümkün olabilecektir. Halkın çıkarlarına uygun tutum ve yaklaşımlar geliştirilebildiği her durumda zaten olanaklı olduğunu ifade ettiğimiz birlikte hareket söz konusu koşulların iteklemesiyle daha da mümkün olabilecektir. Kuşkusuz problem gene de halkın çıkarlarına yaklaşımdır, halkın düzene olan tepkisini, eylemini ortaklığın temeli, geldiği kaynak olarak kavramaktır. Bunun genellikle oluşmadığını, halkın ihtiyacı olarak devrimin eksik kavrandığını, dolayısıyla halkın öfkesinde, tepkisinde, eyleminde yakalanabilir olan birlikler yerine sekter birlikler inşa edildiğini söylemeliyiz.

Halkın çıkarlarını temel alan politikalarla hareket etmek konusundaki yetersizliklerimizi özel olarak tartışmalıyız. Çünkü devrimci dayanışmanın olanaklarını yaratmak ya da yakalamak konusunda

kendimizde özel bir sorumluluk hissediyoruz. İşçi sınıfının çıkarları temelinde hareket ettiğimiz ölçüde kitlelerden yükselen sistem karşıtı tepkileri, yönelimleri doğru yerden yakalama olasılığı vardır. Dolayısıyla özel olarak komünistlerin bakış açısından ileri gelen doğru bir kitle çizgisinden söz ediyoruz. Hiç kuşkusuz devrimci hareketlerin genel olarak bu çizgiye denk düşen yaklaşımları vardır ve bizim devrimci dayanışmayı bu kesimlere öncelik vererek tanımlamamızda bu özellik esastır. Komünistlere özgü olan şey net bir bakış açısıyla, bilimsel yöntemle bu çizgiyi sürekli olarak üretmeleridir. Komünistlerin kendilerinde zaaf olarak gördükleri tüm şeyler bu çizgiye karşıtlıkla ilgilidir.

Kabul etmeliyiz ki doğru kitle çizgisi bakımından komünist anlayıştan pratik olarak uzağız. Pratik olarak başarısızsak bunun bilincimizdeki yanlış anlayışlardan kaynaklandığı tartışmasızdır. Eğer devrimci dayanışmanın olanaklarını ortaya çıkarmak ve geliştirmek amacındaysak öncelikle kendimizdeki bu zaaf-lara yönelmeliyiz. İşçi sınıfının çıkarları açısından bakmak ve kitlelerin sisteme karşı hareketinin devrimci olanaklarını yakalamak ancak bu durumda sürekli mümkün hale gelebilir. Aksi durumda bazen yakalanabilen ama esas olarak yakalanamayan, bazen yükselen ama esas olarak gerileyen bir hatta yürümek durumunda kalırız.

SÜREÇLERDEN ÖĞRENEREK BÜYÜYEBİLİRİZ

Bugünkü tartışmalarımızda bu özelliğe özel bir yer vererek, kendimizi bu bakımdan değerlendirerek devrimci dayanışma bakımından durumumuzu netleştirmeli ve ilerlemeliyiz.

Devrimci-demokratik hareketlerle ilişkilerimizdeki zayıflık bir süredir çoğumuzu rahatsız eden bir özelliktir. Elbette ilişkilerimizdeki zayıflık söz konusu hareketlerin oportünist, reformist tarzlarıyla doğrudan ilgilidir. İlkesizlik ve tutarsızlık oldukça devrimci dayanışma için yeterli koşul da oluşmaz ya da en fazla geçici paylaşımlar söz konusu olabilir. Ne var ki bu bahse konu ilişkinin bir tarafıdır. Esas olan da burası değildir. Esas olan taraf bizim söz konusu olanakları ortaya çıkaran, gösteren ve dayatan pratiğimizin zayıflığıdır. İlişkinin diğer tarafı ancak bu tarafın güçlü olması halinde tartışmalı hale gelebilir. Kendi çalışmalarında başarısız olan birinin başkasını eleştirmesindeki zayıflık gibi. Eleştirmek kendi başına

yanlış olmayabilir ama gene de zayıftır. Seçim sürecindeki temel zaaflarımızdan birinin bu olduğunu kabul etmeliyiz. Kitlelerle olan ilişkimizdeki zayıflık ve yetersizlik kendini seçim politikamızın sahiplenilmesinde göstermiştir. Kitlelerdeki tepkiyi görmemek mümkün değil; ama aynı zamanda bu tepkinin düzen içine sıkışmış olduğu da bir gerçektir. Bu durumdaki kitlelere yürüyebilecekleri doğru yolu göstermekteki yetersizlik ihmal edilemezdir. Samimiyet, tutarlılık, güvenilirlik vb. kendini bu noktada gösterir. Devrimci dayanışma bakımından ele aldığımızda da aynı sorunla karşı karşıya olduğumuzu görürüz. Devrimci-demokrat dediğimiz hareketlerin çoğu bu seçim sürecinde de ilkesiz birliklerde yer almaktan geri durmadılar. Dar grup çıkarlarını öne çıkararak hareket ettiler. Devrimin ihtiyaçlarından çok reformizme takılı kalan “kitle ihtiyaçları”na dayanmayı benimsediler. Bunun olağan bir durum ya da sonuç olduğundan hiçbir şüphemiz yok tabii ki. Peki ama mesele bundan mı ibarettir? Bu aynı zamanda devrimci dayanışmanın olanaklarını ortaya çıkarmakta ve göstermekte esas olarak başarısız olan bize bir şeyler ifade etmemeli mi?

Kitlelerdeki hoşnutsuzluğun yoğun ve derin olduğunu söylerken sonuna kadar haklıyız. Üstelik bu bugün belirmiş bir olgu değildir. En başından beri yer yer yükselen ve alçalan Türkiye halkı gerçekliğidir. Örneğin Kürt ulusunun bütünü bu sisteme karşı en başından öfkeliydi. Tüm ulusal hakları gasbedilmiş ve devlete itaat etmeleri dayatılmış Kürtlerin hoşnutsuzluğu başlangıçtan bugüne devam etmektedir. Bunun kısmen alçaldığı zaman ise “Kürt sorununun çözümü için adım atıldığı” zamandır. Bu adımın da büyük bir saldırı ile sonuçlandığını biliyoruz. Esas olan hoşnutsuzluktur ve bugün de hoşnutsuzluk derindir. Aynı şeyi halkın diğer kesimleri için de söylemek mümkün. Son seçim sürecinde de temelde ciddi bir hoşnutsuzluğun sürdüğünü gözlemlemek mümkün. Sistemden beklentiler büyük oranda “daha kötüsünden uzaklaşma”ya dayalı. Bu gerçekliğe karşın hoşnutsuzluğun devrimci dinamiklerini yakalamak ayrı bir sorumluluk ve çalışma gerektirir. Kendimizi tam da bu noktada değerlendirmeliyiz. Güvenilir ve sürdürülebilir ilişkiler olmadığında tespit edilen bu hoşnutsuzluk devrimci bir rotaya kendiliğinden giremez. Bu tartışmada veya değerlendirmede döne dolaşa varacağımız nokta kendimiz olmalıyız.

Kitlelere neleri, nasıl taşıdığımızı yapabildiklerimizle, yeteneklerimizle, bilgimiz ve deneyimlerimizle birlikte tartışmalıyız.

Devrimci dayanışmayı kavramak ve geliştirmek için de bu yolu izlemeliyiz. Çok daha fazla dayanışma için, devrimci eylem ve yönelim için oluşmakta olan koşullardan söz ederken kendimizi bu sürecin oluşumunda merkezde görmeliyiz. Büyümek, çizgimizi uygulamak, her türden oportünizme ve reformizme karşı mücadeleyi başarıyla yürütmek için koşullar hem yeterlidir hem de yeni yeni olaylarla olgunlaşmaktadır. Başarısızlık her birimiz açısından da bütün açısından da taşıdığımız sorumluluğu kavrayamaktan gelmektedir. Görevlerimiz o kadar bilindik ve olanaklı ki birbirimize temas ettiğimiz her anda bunlar kendiliğinden dile gelmektedir. Kuşkusuz söz konusu görevlerin bütünlüğü karmaşık ve boyutludur. Bununla birlikte adım adım ilerlemek bakımından söz konusu görevler basittir ve uygulanabilir.

Koşulların olgunlaştığı gerçeğini tartışmalıyız. Seçim döneminde kitlelerde tanık olduğumuz politik düzey ve eğilimler bu gerçekliğin dışavurumudur. Bu politik düzeyi tartışmalıyız. Egemen zorba devletlerin çelişkileri derinleşmektedir. Bir dünya savaşı olasılığını tartışmakta olan Avrupa devletlerini ve Rusya’yı özel olarak izlemeli ve tartışmalıyız. Dünya halklarının düşmanı olan bu devletlerin halklara dayatmakta oldukları sorunları, Filistin halkına karşı nefret ve zorbalık olarak somutlaşan İsrail ve arkasındaki emperyalizmi tartışmalıyız. Yoksullukla birlikte üretim alanında maliyetlerin aşırı yükselmesini ve dolayısıyla üretimsizliği tartışmalıyız. Kürt ulusal sorunundaki açmazın kaynağının düzenin egemen sınıfları olduğu gerçeğini, halkın çıkarlarının bu sorunun tam ve kesin çözümünde olduğunu tartışmalıyız. Daha birçok somut sorun tartışılabilir. Halkımız bunlarla iç içedir. Bunlar ağır konular, teorik meseleler, halkın çok da ilgilenmediği politik meseleler diye bir iddia yersiz ve anlamsızdır. Kendimizi bu sorunların tartışıldığı zamanlar içinde örgütleyebiliriz. Devrimci dayanışmanın tüm olanakları bu zamanlarda gizlidir. Devrimci politikanın ve doğru kitle çizgisinin dinamiklerini bu zamanlarda harekete geçirebiliriz. Büyümek ve devrimci bilinçte derinleşmek için koşullar bugün de lehimizedir. Bunun için gereken şey sorumluluk almaktır.

1 MAYIS İÇİN ÖRGÜTLENELİM

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

1 Mayıs yaklaşıyor. İşçi sınıfının mücadelesi ve birliği bakımından özel bir öneme sahip olan 1 Mayıs, sömürücü bir sınıf olan burjuvazinin başından itibaren varlığına tahammül edemediği, olabildiğince engellediği, silikleştirdiği, içini boşaltmak istediği bir gün oldu. Aynı tutum bugün de vardır. Taksim Meydanı'nın bir miting alanı olarak "yasaklanmasının" temel nedeni bu meydanda gerçekleşen devasa 1 Mayıs kutlamasıdır. 1977'de Taksim'de bir araya gelen yarım milyon işçi ve devrimci devletin kurduğu bir pusu sonucunda kanlı bir gün geçirilmişti. Taksim Meydanı'nı kana bulayan devlet bunu bahane ederek "Bahar Bayramı" diyerek içini boşaltmaya yeltendiği 1 Mayıs kutlamalarını uzun süre yasakladı. Bu yasak günümüzde Taksim'in işçilere ve devrimcilere kapatılmasıyla sürmektedir. Devrimciler "1 Mayıs Meydanı" olarak tanımladıkları bu meydanın işçi sınıfına açılması için büyük mücadeleler yürüttüler. Devrimci iradenin yön verdiği kitlesel mücadeleler sonucunda ve 1 Mayıs'ın resmi bayram ilan edilmesiyle Taksim işçi sınıfına açıldığında yoğun kitlesel katılım halk kitlelerindeki özlemin göstergesi oldu. Kitlelerin zorbalıkla bastırılan iradesi kısmen ama tartışmasız büyük bir coşkuyla devrimci iradenin esas olarak doğru politikaları ve yönelimiyle açığa çıkmıştı. Kitlelerin açığa çıkan bu iradesi zorbaların bilindik öfkesiyle kısa bir süre sonra gene karşılaştı. Taksim bir kez daha mitinglere kapatıldı.

Bugün yasaklanmış Taksim gerçeğiyle karşı karşıyayız. Devrimci hareket bu

meydanın 1 Mayıs Meydanı olduğu gerçeğini hiçbir zaman unutmadı. Bu gerçeğe dikkat çekmek ya da bu gerçeği unutturmamak için çeşitli yolları kullandı. Halen de bu yollar üzerine tartışılmaktadır.

Öncelikle belirtelim ki Taksim meselesi 1 Mayıs gününün en önemli parçası olmakla birlikte her şeyi değildir. Taksim Meydanı'nı en önemli unsur kılan şey bu meydanın direnişi, mücadeleyi, kitleselliği ve sürekliliği içermesidir. Taksim bunlardan bağımsız değerlendirilemez. Kitlelerin gündemine sokulmadıkça, direniş ve mücadele ile anlamlandırılmadıkça Taksim'i odaklaştırmak sorunludur.

Uzunca bir süredir Taksim ve civarı sınırlı sayıdaki "öncünün" kitleden bağımsız ya da ayrı eylemlerine sahne olmaktadır. 1 Mayıs kutlamalarının kitleden kopuk eylemlere dönüşmesine izin vermemek gerekir. Yasaklar ve devletin sürekli müdahaleleri bunu amaçlarken bizim taktiklerimiz buna karşı gelişmelidir. Konfederasyonları, iş birlikçi sendikaları, lafta devrimci sendika ağalarını bu konuda doğru noktaya çekmenin yolu da önce devrimci 1 Mayıs bilincini ve dolayısıyla İstanbul özgülünde Taksim bilincini kitlelerde uyandırmak ve geliştirmektir. Bu olmadıkça oyalamacı pratik devam edecektir ve "öncülerin" Taksim eylemleri kitlelerden yalıtık kalacaktır. Buna izin vermeyecek bir tutum almalıyız. Devrimci 1 Mayıs'ı kitlelere taşımanın yolu nedir diye sorulmalı ve yanıtlar da kitlelerle yapılabilecekler içinden verilmelidir. 1 Mayıs'ın kitle-

lerde bir karşılığı var, işçilerin kendi bayramları olarak kutladıkları bir günü onlara rağmen kutlama görüntüsü sekterizme işaret eder. Oysa Taksim kazanılacaksa eğer kitlelerin eylemi olarak kazanılacaktır. Öncünün rolü kitleleri harekete geçirme başarısıyla açıklanmalıdır, kendini harekete geçirmekten mutlu bir öncülük yanlış bir kavrayışa işaret eder...

1 Mayıs'ı işçi sınıfının birlik, mücadele ve zafer günü olarak kutlamak bu bilinci kitlelere taşımakla mümkündür. Komünist partisinin kitlelere önderliğinin temelinde kitle gerçekliğini incelemesi, anlaması, kavraması vardır. Bu önderlik asla kendiliğinden gerçekleşmez veya bir kez komünist oldunuz diye önderlik yeteneği sürekli olarak varlığını korur diye bir şey söz konusu değildir. Komünist partisi önderlik yeteneğini sürekli olarak yaratmak durumundadır. Bunun temelinde de kitlelerle kurduğu ilişki vardır. Başka bir biçimde söylersek komünistlerin önderlik yeteneğinin kaynağı izledikleri kitle çizgisidir. Dolayısıyla 1 Mayıs için ne yapacağımız, nasıl davranacağımız, hedeflerimiz kitlelerin tahliline dayanmak zorundadır. Koşullardan, kitlelerin yöneliminden bağımsız hedefler belirlemek materyalistlerin izleyeceği bir yol değildir.

Kitlelerin dağınıklığından, umutsuzluktan, devrimci duruş ve tutumlarından ciddi derecede uzaklaştığından söz ettiğimiz yerde hedefimizi tam da buna yönlendirmemiz gerektiği açıktır. Kitlelere temas eden, onları dinleyen, onlara yönelebilecekleri hedefler gösteren bir rota izlemek zorundayız. Kitle çalışması koyduğumuz hedeflerin, belirlediğimiz taktiklerin, izleyeceğimiz rotanın çağrımıza kulak veren, devrim hareketine yatkın, ilişkimizin olduğu, temas ettiğimiz kesimler için uygun, katılabilecekleri bir içerikte ve biçimde olması gerekir. Dolayısıyla değişebilir hedeflerden söz ediyoruz. Her zaman aynı olan, değişmez hedefler kuşkusuz vardır. Devrim örneğin böyle bir hedeftir, komünistler için komünizmin

kendisi vazgeçilemezdir. Komünistlerin belirlenmiş ve ilan edilmiş ilkeleri vardır ve bunlar vazgeçilemezdir. Bunların dışındaki her şey değişebilir; çünkü biz materyalistiz. Örgütlenirken, örgütlü hareket ederken, kitleleri hareket etmeye çağırırken değişebilir hedefleri, taktikleri ve bunları uygulamayı sağlayan politikaları gündemleştiririz. 1 Mayıs için de böyle davranıyoruz.

Son zamanlarda çokça karşılaştığımız sorunlardan biri en temel görevleri, sorumlulukları, işleri başkasından bekleme tutumudur. Bunları "yapılması gerekenler" olarak tarif edersek eğer: yapılması gerekenleri yapacak birilerinin gelmesinden ve "yapmasından" söz edildiğine sıklıkla şahitlik ediyoruz. Oysa, çok bilindik bir deyişimiz vardır: "Biliyorsan yaparsın da" ya da "Bildğin yaptığındır!" Yapılması gerekenleri söylüyorsak bunları yapabilmek kapasitesindeyiz demektir. Bilip de yapmıyorsak öznel olarak çekincelememiz, çelişkilerimiz, bildiklerimizle ilgili sorunlarımız var demektir. Devrimci anlayış "yapılması gerekenleri yapmayı, yapmak için çaba harcamayı" savunur. Örneğin 1 Mayıs'ı güçlü, kitlesel ve devrimci bir içerikte kutlamak devrimci bir görevdir. Bu yönde bir çalışma için bu bilinçte olan herkesin sorumluluk alması gerekir. 1 Mayıs yaklaşıyor. Geniş bir devrimci-demokrat kesim ve geniş bir kitle bugün için hazırlık içindedir. Birçok "öncü sorumluluğu" taşıyan veya öncü iddiasında olan grup bir süredir bu hazırlığa yön vermek gayretindedir. Taksim'de olmayı tartışanlar, kitlesel ve güçlü bir kutlama için erkenden harekete geçenler, kitlelerin somut sorun ve talepleri hakkında çalışmalara başlamış olanlar seçimlerden çok 1 Mayıs'ın gündemleşmesini amaçlıyorlar. Bunun yanlış bir yaklaşım olmadığına hemfikiriz. Buna karşın koşullar amacımızın, yönelimimizin dışındaki bir durumdur. Koşullara devrimci yönden müdahale etmek anlamında bu yaklaşımın doğru olduğu şüphe götürmez. Koşullar 1 Mayıs'ı bugünden, seçim zamanında gündemleştirmek bakımından zorlu.

Bu zorluğun da herkes farkında. Normal zamanlarda dahi devrimci hareketlerin gündeme müdahalelerindeki başarısızlık ortadayken bunun “seçim zamanında” gerçekleşmesini beklemek saflık göstergesi olabilir ancak. Dolayısıyla 1 Mayıs’ı gündemleştirmek hedefi niyetimizi ortaya koymak ve devrimci yönelime uygun davranmak bakımından doğrudur; ama bu niyetin gerçekleşmesi bakımından yaptığımız değerlendirme çok da olumlu değildir. 1 Mayıs’ın kitlesel ve güçlü bir kutlama olması için çalışmalara erkenden başlamak, seçim koşuluna karşın 1 Mayıs’ı gündemleştirmeye girişmek ne kadar doğruysa kitlelerdeki esas yönelimin seçim olacağı da bir o kadar gerçektir. Bunun nedeni kitlelerin düzenden, düzen partilerinden medet umması değildir. Yüzeysel bakıldığında kitlelerin düzene, devlet nizamına bağlı olduğu düşünülebilir. Bununla birlikte biliyoruz ki kitleler derinden düzenle çelişki halindedir, devletin kendi devleti olmadığının bilincindedir. “Devlet nerede, devlet yok!” nidaları kitlelerin bir şiarı olarak yankılandı bu topraklar üzerinde...

Kabul etmek gerekir ki kitlelerin davranışlarının derinliklerindeki bu bilinç onların sadece potansiyeline işaret eder. Bu potansiyelin harekete geçmesi devrimci müdahale, yol göstericilik ister. Bu noktada devrimci hareketlerin büyük çoğunluğunun sekte olduğunu, kitleleri anlamakta, kavramakta başarısız olduğunu bilmek gerekir.

NE YAPMALI?

Kitlesel, güçlü ve disiplinli bir kutlama için bugünden 1 Mayıs’ın ruhuna, tarihine ve bugünü kitle gerçekliğine vakıf olmak gerekir. Önümüzdeki 1 ay boyunca bu ruhu, tarihi ve gerçekliği ana konumuz, kitlelerle ilişkimizdeki asıl tartışma konusu yapmalıyız. Sınıf bilincini yücelteceğimiz bu süre boyunca işçi sınıfına ve genel olarak halk kitlelerine güvensizliği başlıca düşman fikir olarak hedefe koymalıyız. İşçi sınıfı kapitalist-emperyalist dünyanın bütün ürünlerinin yaratıcısıdır, tüm zenginlik onun elinden çıkmadır. Bu dünün gerçeği değildir, bugün de gerçektir. Emek ve emekçi hakkında köleci düzenden itibaren aşağılayıcı ifadeler söz konusudur. Burjuva devrimlerinden sonra proletaryanın öne çıkan kapsamlı hak ve özgürlük mücadelesiyle birlikte toplumsal ekonominin bilimsel tartışmalar ve yorumlarla anlaşılır hale gelmesi, ide-

olojik alandaki halk kitlelerini dışlayan hegemonik görüşlerin gerilemeye yüz tutması bu aşağılayıcı ifadeleri tarihin çöplüğüne doğru itti. Bunlar tamamen yok edilemedi. Tek tek ülkelerdeki sosyalizm deneyimleri emeğin üstünlüğünü kanıtladığı halde proletaryanın aldığı yenilgiler, sosyalizmden geri dönüşler, kapitalizmin dünya çapındaki yeniden kurduğu tahakküm eskimiş, çürümüş fikirleri de hortlattı. Bugün emeğin yaratıcı gücünün yerine gene emekten bağımsız fikirlerin yaratıcı gücü konmaya başladı. Oysa tarihsel ve bilimsel olarak kanıtlanmıştır ki tüm doğru fikirlerin kaynağı nihayet toplumsal pratiktir; üç çeşit toplumsal pratik: üretim için mücadele, sınıf mücadelesi ve bilimsel deney. Emeğin yaratıcı gücü burada temeldir ve emeğin nihai üstünlüğünü ifade eder. Bugün de köleci düzenden kalma bir fikrin, emeğin ve emekçinin değersiz olduğuna dair fikrin yaygınlığı söz konusudur. Bu, halk kitlelerinin devrimci yönelimini, mevcut iktidarları devirmeyi ve halkın iktidarını yaratma eğilimini etkisizleştirmeyi amaçlayan bir fikirdir. Ölmeye, yok olmaya, halk kitlelerinin sürekli zaferleriyle silinmeye mahkûm olan bir fikirdir.

1 Mayıs’ta emeğin yüceliğini ve emekçinin de kaçınılmaz zaferini şiarımız kılalım...

1 Mayıs’a hazırlık çalışmalarında kitlelere olabildiğince yakın olmak zorundayız. Genel gidişattan hoşnutsuz olan, bununla birlikte devrimci harekete güvenini de yitirmiş çok geniş bir kitle olduğunu biliyoruz. 1 Mayıs bu kesimin her zaman gündemindedir. 1 Mayıs’ta birlikte hareket etmek konusunda bu kitle ikna edilebilirdir, hatta iknaya açık bir kitledir. Bunun için neredeyse onlarla temas kurmak, onlara güven duyduğumuzu göstermek yeterli olacaktır. Birebir ilişki ve çalışma pratiği önyargıların yıkılması için zorunlu bir ilk adımdır. Bu noktada temel zayıflığımız “beklemeci” tutumdur. Bu tutum kitlelere güven duymamanın bir biçimidir. Bunu alt etmek zorunda olduğumuzu, 1 Mayıs çalışmalarındaki başarı için buna mecbur olduğumuzu bilmek gerek...

1 Mayıs kutlamalarında soru işaretleri taşındığını gördüğümüz bir konu da flamalara dairdir. En son Newroz kutlamalarında karşılaşılan durumlar bu konudaki tutumun açıklanması gerektiğini göstermiştir. Öncelikle kitlesel etkinliklere Partizan flamalarıyla katılmak konusunda dünden farklı bir yaklaşım söz konusu değildir. Elbette bundan

10 veya 15 yıl öncesi ile kıyaslanamaz derecede zayıflamış durumdayız. Gücümüz oranında davranabileceğimizi de bilmeliyiz. Gücü dikkate almadan hareket etmek gücünün değerini bilmemektir. Her durumda ve her yerde aynı taktikle ve yöntemlerle hareket etmediğimiz ve etmeyeceğimiz gerçekliğine uygun olarak gücümüz oranında tutumlar belirliyoruz. Partizan flamalarını ve İbrahim silüetli flamaları da bugüne kadar düşman saldırıyor diye değil uygun taktik ve yöntemler belirleme çabasıyla ve gücümüz oranında taşıdık. Farklı davranmak için bir neden de yok. Düşman saldırıları kuşkusuz hareket tarzımızda değişikliğe neden olur, taktiksel değişimlerin bir nedeni de bu değil midir zaten? Gücünü korumak bir savaş taktiğidir ve ilerlemek için zorunludur. Bu nedenle ilke düzeyindedir. Sorun şudur: Kendimiz olmaktan, çizgimizi, hedefimizi göstermekten vazgeçiyor muyuz? Kesinlikle hayır. Bu tartışılabilir bir mesele de değildir. Her uygun yerde ve durumda elimizde Partizan flamaları olacaktır.

Son dönemdeki kitlesel eylemlerden birinde flama açmama tavrı benimsendi. Bunun nedeni esas olarak söz konusu eylemin içeriğinin önüne geçmemektir. Partizan’a olan düşman öfkesi nedeniyle eylemin engellenmesine bir bahane oluşturmamayı tercih ettik. Doğrudan örgütlediğimiz, desteklemekle yetindiğimiz bir eylemde taleplerin ve ağırlıklı kitle tutumunun önüne geçmemek tercih edilebilir bir devrimci tutumdur. Buradaki tutum bazı kafa karışıklıklarına yol açmış görünüyor. Elbette kafa karışıklığının yanında olumsuz bilinçli yönlendirmeler de söz konusudur. Bilinçli yönlendirmeler dikkate alınmamalıdır. Kafa karışıklıklarının ise mutlaka giderilmesi gerekir. Alanlarda, kitlesel eylemlerde Partizan flamalarıyla yer almak sonuna kadar benimseyeceğimiz bir tutumdur. Bunun düşman tarafından engellenebileceği gerçeğini elbette reddetmiyoruz. Olası yasaklamalarda, saldırılarda gerileyebileceğimiz gerçeğini reddedersek gerçekçi davranmamış oluruz. Buna karşın şunu bilmeliyiz: Komünistler kendilerini ifade edecek yollar bulmakta ustadırlar veya usta olmalıdırlar. Biz fikirlerimize sonuna kadar güveniriz ve sonuna kadar da fikirlerimizi savunuruz. Ne var ki bunu gerçeklere rağmen, kitlelere rağmen, düşmanla aramızdaki güç dengesine rağmen yapmayız. Bunu tam da bunları hesaplayarak yaparız. Çeşitli yollar, her türden örgütlenme biçimleri, en

olmadık biçimlerde ortaya çıkma ve yok olma halleri komünistlerin gerçeklikle kurduğu ilişkiden türemiştir. Bunun en yüksek teorik açıklamasını Maoizm’in en yüksek katkılarından biri olan Halk Savaşı teorisinde görürüz. Fedakârlık hakkında Mao’nun sözleri kulaklara küpe olmalıdır.

“Her savaşta zafer için kayıplar ve hatta bazen pek çok büyük kayıplar vermek gerekir; ama bu ‘kendi kuvvetlerinin korunması’ prensibi ile çelişmeye düşmek olmaz mı? Gerçekte bunda hiçbir çelişme yoktur, daha doğrusu, bunlar birbirine karşıt ve birbirine bağlıdır. Çünkü aslında fedakârlıklar yalnız düşman kuvvetlerini yok etmek için değil aynı zamanda kendi kuvvetlerini korumak için de gereklidir, kendi kuvvetlerini korumadaki bu kısmi ve geçici ‘feragat’ kendi kuvvetlerinin bütününe ebediyen korumak için zaten gereklidir.”

MOSKOVA'DAKİ SALDIRININ ANLATTIKLARI

2 2 Mart akşamı Rusya'nın başkenti Moskova'da bulunan Crocus City Hall konser salonuna silahlı saldırı düzenlendi. Saldırıda 150'ye yakın kişi hayatını kaybetti. Saldırının ardından salondan kaçan eylemciler Ukrayna yolu üzerinde yakalandı. Sivillere dönük saldırılarda kullanışlı bir aparat olan IŞİD, saldırıyı üstlendi. Saldırının ardından Ukrayna'nın durumu, Rusya'nın ne yapacağı, emperyalistlerin hangi pozisyonda yer alacağı gibi sorular gündemi yoğun bir şekilde işgal etmeye başladı. Tüm sorular önümüzdeki günlerde artacağı beklenen savaş riskini değerlendirmeyi içeriyordu.

SALDIRI UKRAYNA'DAKİ SAVAŞIN BİR PARÇASI

Ukrayna işgali ile başlayan savaş gerginliği son 3 yıldır dünya gündeminde ilk sıralarda yer tutuyor. Kutuplaşma siyasetini merkezine alan emperyalistler için Ukrayna temsili bir çarpışma sahası oldu. Kabaca Batı ve Doğu cepheleri diye bir çatışma sahası belirlersek eğer başta ABD emperyalizmi olmak üzere NATO ülkeleri Rusya karşıtı

pozisyonda yer almayı sürdürüyor. Diğer bir yanda Çin ve Rusya bu blok karşısında ana hattı oluşturdu. Geçen 3 yılda Rusya'nın saldırı ve direngenliği diğer emperyalistler için beklenenin üstünde oldu. Rus emperyalizmi elinde bulundurduğu ticari kozu sürekli kullandı. Siyasi ve askeri tahakkümünü de Ukrayna işgalinden aldığı saldırganlık gücüyle Orta Doğu, Afrika ve Asya'da kullanmayı sürdürdü. Ukrayna 3 yıldır süren kuzeyindeki devasa yıkım nedeniyle ezilen halkında oluşan yığınla engel olamadı!

Cephe gerisine doğru özellikle Ukrayna tarafından gerçekleştirilen sızma ve sabotaj saldırıları son süreçte arttı. Crocus saldırısı gerçekleştiğinde bu saldırıların biri olarak değerlendirilmedi. Doğrudan Ukraynalı askerlerin, sabotajcılarının saldırısı değildi çünkü. Saldırı başka bir noktadan, farklı bir biçimde gerçekleşmişti. Saldırının biçimi, onu olası gerçeklerden apayrı bir şeymiş gibi değerlendirmemizi gerektirmiyor. IŞİD gibi kullanışlı aparatların bu saldırılarda nasıl bir rol üstlendiğini geçmişten bu yana biliyoruz. Crocus saldırısının Rusya'nın Ukrayna üze-

rinde yürüttüğü işgal saldırısına karşı yapılan bir misilleme özelliği taşıdığı şüphesizdir. ABD ve İngiltere saldırıdan önce Rusya'da bulunan vatandaşlarına "konser salonlarından uzak durmaları" yönünde bir uyarıda bulundu. Saldırıyla bu uyarının bir bağı var mı sorusu şu ana kadar açıklanmadı. Fakat emperyalistlerin aparatları bu tarz saldırılarda her zaman bir maşa görevindedir. Rusya'daki saldırı da bundan ayrı tutulamaz. Crocus saldırısı Ukrayna'da başlayan işgal saldırısının bir sonucudur.

Crocus saldırısının ardından Rusya'nın "cevap hakkı"nı kullanması kaçınılmazdı ve devamında da Ukrayna'ya dönük saldırıların dozunun artacağı da tartışmasızdır. Saldırı sonrasında Kiev'in bombalanması buna bir işarettir. Peki Ukrayna savaşı nasıl şekillenecektir?

GELİŞMELER RUSYA LEHİNE

Savaş ikinci yılını doldururken dengeler Rusya lehine dönmeye başlamıştı. ABD ve AB emperyalistlerinin Ukrayna'ya yönelik desteği azalmaya başlamıştı. Ayrıca savaşın belirsiz bir şekilde

uzaması beklenenin aksine daha çok Batı ülkelerinde savaş yorgunluğuna yol açmış durumda. ABD ve AB savaş uzadıkça ekonomik ambargo altındaki Rusya'nın yıpranacağını, savaşı sürdüreceği halinin kalmayacağını ve Ukrayna'dan çekilmek zorunda kalacağını hesaplıyorlardı. Ne var ki Rusya, Çin ile ekonomisini ayakta tutmayı başardı, mühimmat üretimini beş kat artırarak, savaş gücünü belli oranda korudu. Savaş uzadıkça yorgunluk Rusya'da değil Batı ülkelerinde ortaya çıkmaya başladı. Birçok NATO ülkesinde silah stokları tükenme noktasına geldi. Tarihte, bugüne dek görülmemiş düzeydeki modern silahın Ukrayna cephesine akmasına karşın Ukrayna ordusu Rusya'ya karşı anlamlı hiçbir ilerleme kaydedemedi. Bunun yanında kendilerinin olmayan bir savaşın yükünü taşıyan ve artan enflasyon nedeniyle hayat standartları hızla düşen Avrupalı halklar da kaynaklarının savaşa akıtılmasına itiraz etmeye başladılar. Ukrayna'dan ucuz tahıl alımına karşı da Avrupa ülkelerinde binlerce çiftçi de eylem düzenlemişti.

AKSA TUFANI PLAN BOZDU

Ukrayna'ya destek noktasında ABD-AB'yi zorlayan bir diğer gelişme 7 Ekim'den sonra Orta Doğu'da patlayan savaş oldu. ABD, Ukrayna'da kızıştırdığı ve aslında sebebiyet verdiği savaştan önce İsrail ile Arap devletleri arasında "normalleşme sürecini" başlatarak Orta Doğu'yu stabilize ettiğini düşünmüş, bu sayede tüm enerjisini Ukrayna'ya kanallı edebilmişti. Ancak 7 Ekim'de Filistin halkının Siyonist rejime vurduğu ağır darbe ABD'nin tüm planlarını boşa düşürmüştü. İsrail'in güvenliğinin ve dolayısıyla bölgedeki ABD üstünlüğünün tehlikeye girmesi nedeniyle 7 Ekim'in ardından Orta Doğu, Biden yönetimi için Ukrayna meselesinden daha öncelikli hale geldi. ABD güçle-

rini ve dikkatini Orta Doğu'ya yönlendirirken Ukrayna için ayrılmış olan silahlar da İsrail'e aktılmaya başladı. Yani 7 Ekim'in ardından Ukrayna'ya akan dış destekte belirgin bir azalma oldu. Bunun yanında Ukrayna ordusunun yaşadığı asker kaybı da savaş gücünü kaybettirecek aşamaya ulaştı. Bu iki faktör doğal olarak savaşın 3. yılına girerken Rusya'nın sahada askeri üstünlüğü ele geçirmesine yol açtı. Dışarıdan muazzam büyüklükte destek almasına rağmen savaşı ancak dengede tutabilen, Rusya'yı geriletmeyi başaramayan Ukrayna ordusu, yardım kesilme noktasına gelince tüm cepheelerde zor bir duruma düştü. Geçtiğimiz ay Donetsk'te stratejik Avdiyivka kentinin Rusya tarafından ele geçirilmiş olması, üstünlüğün yavaş yavaş Ruslara geçtiğini de göstermiş oldu.

RUSYA'DAN İSTEKLER VE ABD TELAŞI

Önümüzdeki süreçte Rusya karşı cephedeki bir dağınıklıkla fırsata çevirerek toprak kazanımını genişletmek adına ilerlemek isteyebilir. Geçtiğimiz günlerde Maidan'daki özerk Rus bölgesi olan Transdinyester'in Rusya'ya kendisini korumak adına başvuru yapması da önemli bir işaretti. Rusya, yaz aylarında taarruza geçip Odessa dahil Ukrayna'nın doğusunun bütününe ele geçirip Transdinyester bölgesine ulaşmak isteyebilir. Böylece Ukrayna'nın Karadeniz'le bağı kopararak bir devlet olarak varlığı dahi ciddi derecede tehlikeye düşebilir. Ancak ABD'nin böyle bir yenilgiyi kolay kolay kabul etmeyeceğini belirtmemiz gerekiyor. Rusya'nın Ukrayna'nın doğusunda ilerleyerek Dinyeper'e ulaşması ABD açısından kesin bir yenilgi anlamına gelir. Böyle bir senaryo, ABD'nin yaşadığı güç kaybını açığa çıkartarak bugüne kadar elde ettiği kazanımları da yitirmesine yol açabilir. Örneğin AB ülkeleri yeniden dış politikada daha bağımsız bir konuma ulaşmak adına Rusya ile ABD'den ayrı anlaşma yolları aramaya yönelebilir. Bu ihtimali önlemek adına ABD, el yükselterek Macron'un ağızından Ukrayna'ya asker gönderme seçeneğini gündeme getirerek Putin'e aba altından sopa göstermeye başladı. Macron'un "Ukrayna'da Rusya'nın kazanmasına izin veremeyiz, asker göndermek dahil her seçenek masada." sözlerinin arkasında Biden'ın olma ihtimali güçlüdür. Böylelikle ABD ve NATO, Putin'e "Daha

fazla ilerlemeyi düşünme, yoksa biz de müdahil olmak zorunda kalırız." mesajı vermiştir. Öte yandan ABD, savaşı Rusya'ya belli miktarda toprak verilmesi karşılığında bitirmek isteyebilir. Bunun için müzakere masası kurulması ve TC'nin rol alması da söz konusu olabilir. Elbette kasım ayında tüm bunlara etki edecek ABD başkanlık seçimleri var. Dolayısıyla ABD emperyalizmi seçimlere kadar var olan statükonun korunması için çalışacaktır. ABD ne Rusya'nın ne de Ukrayna'nın fazla ilerlemesini isteyecektir. Seçimlerin ardından ABD'de hangi kliğin yönetimi devralacağı ise Ukrayna Savaşının gidişatı açısından belirleyici olacaktır.

Biden'ın tekrardan başkan olması halinde, ABD'nin Ukrayna politikasında bir değişim olması beklenmiyor. Ancak ABD mali oligarşisinin Trump tarafından temsil edilen kliği, ABD'nin tüm enerjisini Çin'e ayırmak adına Ukrayna'da daha fazla enerji kaybetmesine karşıdır. Trump'ın başkan yapılması halinde Rusya'nın isteklerini de göz önüne alan bir anlaşmaya varılabilir. Trump da her konuşmasında bunu vurguluyor. Ancak Amerikan devletinin Trump'ın başa geçmesi halinde onun bu söylemlerini hayata geçirmesine ne kadar müsaade edeceği de ayrı bir tartışma konusudur. Lakin yakın süreçte Ukrayna'da silahların susması mümkün görünmüyor. NATO'nun tehditleri, karşılık olarak Rusya'nın "nükleer savaşa hazırız" restleri savaşın her an kontrolden çıkarak yayılabileceğinin bir göstergesi. Normal koşullarda Ukrayna-Rusya savaşında 2025 yılından önce müzakerelere başlanması da öngörülmüyor. Ama farklı gelişmeler olursa, 7 Ekim'de Filistinlilerin yaptığı hamle gibi, farklılaşma olur.

SAVRULAN TC'YE NE OLACAK?

Ukrayna işgalinin başlamasının ardından, diğer NATO müttefiklerinin aksine Türkiye, ihtiyaç halinde görevi koşma adına iki taraf arasında orta yolda olma kararı verdi. Bir dönem için Rusya Türkiye'yi, uluslararası ticaretinin devamı için kullandı. ABD ve diğer emperyalistler ise Rusya ile zayıf arabuluculuk vaat etti. TC'nin bir orada bir burada politikası çok fazla ilerlemedi. Rusya'nın aleyhine kararlara imza atan TC'nin, Rusya ile arası yavaşta açılmaya başladı. NATO'nun yeni üyelerine verilen onaydan, Ukrayna'ya silah satışından, söz

verilmesine rağmen Zelenski'ye verilen esir Neo-Nazi komutanlardan, ABD ile yapılan görüşmelerden Rusya pek hoşnut olamazdı. Özellikle Crocus saldırısının ardından Rus medyası, Türkiye hakkında olumsuz içerikler girmeye başladı. Özellikle saldırıyı gerçekleştirenlerin Türkiye'de bulunduğu dair çıkan haberler bunda etkili oldu. TC bu konuda önceden de vukuatlıydı. IŞİD unsurlarının yolu Türkiye'den rahatça geçti. Rahatça geçmediler, ayrıca rahatça konakladılar, zaman geçirdiler ve sonra gittiler. Crocus saldırısında da aynı rahatlık görüldü. IŞİD'lilerin göstermelik yargılandıkları, çoğunlukla serbest bırakıldıkları Rus medyasında yer alan haberlerde işlendi. Bu durum zaten sallantıda olan TC-Rusya ilişkilerini etkilemeye devam edecektir. Hatırlatmakta fayda var: Geçtiğimiz yıl Rusya, Türkiye'nin 600 milyon dolarlık doğal gaz borcunu 2024 yılına ertelemişti. Özellikle TC'nin yeniden kurduğu ABD ilişkileri, Rusya ile arasındaki bağı etkileyebilir. Olası borcun ödenme ihtimali ise birçok soruyu beraberinde getiriyor. TC'nin bulmakta zorluk çektiği paranın üzerine bir de doğal gaz borcu eklenecek. Borcu borçla ötelemeye çalışan egemen sınıflar için süreç nereye kadar gidecektir göreceğiz. Fakat zamlar konusunda biraz daha netlik var. Böyle devam edecek!

HAKSIZ SAVAŞLARA KARŞI SAVAŞ

Crocus saldırısının ardından Ukrayna cephesinde neler olacak yakın zamanda göreceğiz. Ukrayna'da süren savaşın etkileri birçok alanda daha fazla görülecek. Bugüne değin savaşın esas kaybedeni başta Ukrayna ve Rusya halkları olmak üzere dünya halklarıdır. Emperyalistler Ukrayna ve Rus emekçilerinin üzerinden hesaplaşmayı sürdürüyor. Savaş nedeniyle artan enflasyon tüm dünya emekçilerinin sırtına yüklenerek yaşam standartları düşmeye devam ediyor. Ukrayna Savaşı emperyalizmin kan ve gözyaşı demek olduğunu bir kez daha herkese gösterdi. Dünya halkları için tek çıkış yolu emperyalizme karşı birleşmekten ve mücadeleden geçiyor. Emperyalizm var olduğu müddetçe emekçilerin kanı haksız savaşlarda akmaya devam edecektir. Haksız savaşları ortadan kaldırmanın tek yolu ise dünya halklarının haklı savaşlar ile emperyalist burjuvaziye ve uşaklarına karşı baş kaldırmasıdır.

Hindistan'daki Halk Savaşı'ndan haberler

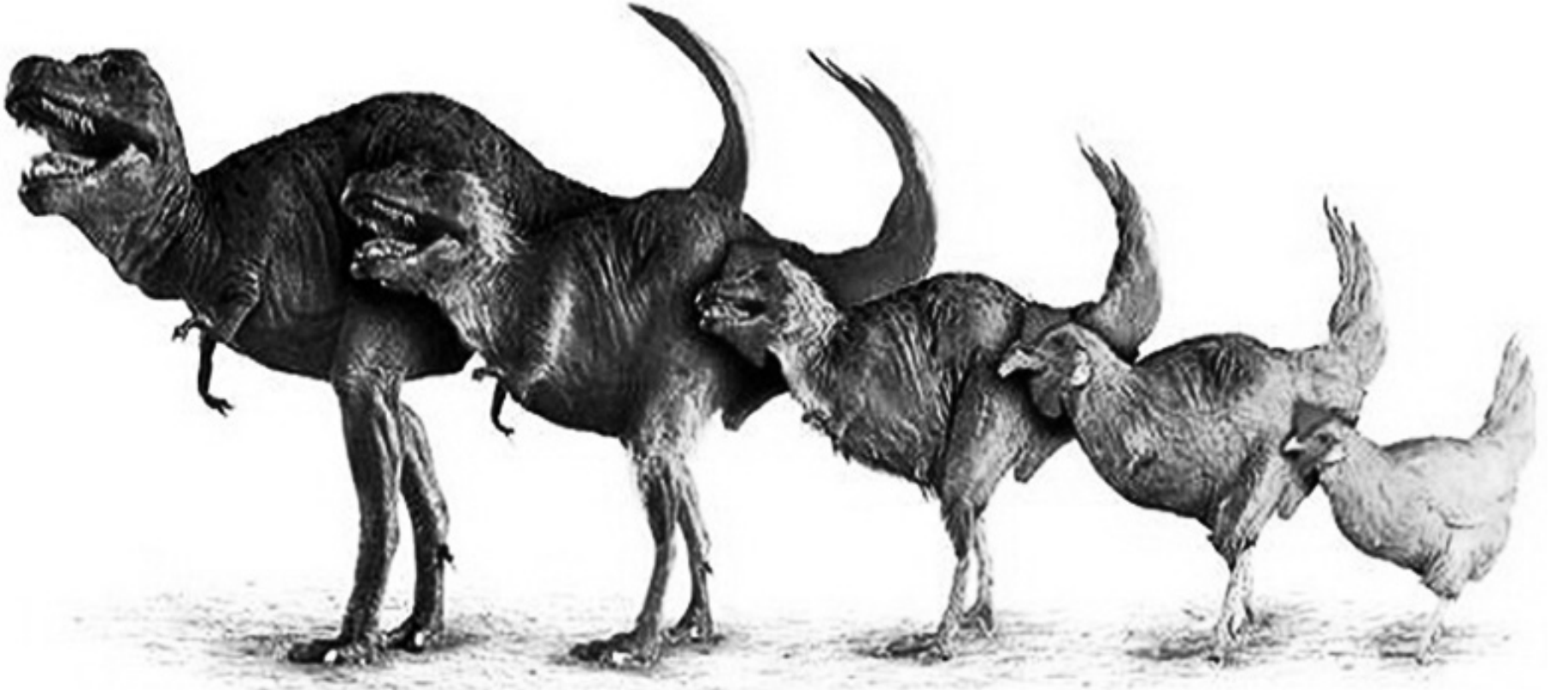
Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in önderliğinde süren Halk Savaşı'nda mart ayında birçok eylem gerçekleşti. Hindistan burjuva-feodal medyasından takip ettiğimiz haberleri okuyucularımız için derledik.

8 Mart'ta, Chhattisgarh'ın Bijapur bölgesinde bir polis muhbiri HKP (Maoist)'e bağlı gerillalar tarafından esir alındı ve cezalandırıldı. Ayrıca, ayrı bir eylemde, 11 Mart'ta Purangel köyü ile Bijapur bölgesindeki Peediya köyü arasındaki bir ormanlık alanda gerici Hint devletine bağlı güçler ile Maoistler arasında bir çatışma yaşandı.

Çatışma sonrası arama operasyonları sırasında sabotaj için yerleştirilen bomba patladı, 1 asker yaralandı.

23 Mart'ta iki Hint askeri, Chhattisgarh'daki Dantewada-Bijapur bölgeleri sınırındaki Pidiya ormanında meydana gelen patlamada ağır yaralandı. 26 Mart gecesi Maoistler, Chhattisgarh'ın Narayanpur bölgesinde yollara barikat kurdu ve pankartlar astı. Eylem nedeniyle saatlerce trafik durdu. Pankartlarda kadınlara yönelik şiddet kınandı ve kadınları hakları için savaşmaya çağırdı.

Telangana'da, HKP (Maoist) genel grev çağrısında bulundu. Çağrının amacı Hint askerleri tarafından kaçırılan 4 kişinin katledilmesiyle ilgiliydi.

MİLYONLARCA TÜR ORTAYA ÇIKAR VE KAYBOLUR: Canlıların Kökeni Nedir?

Biyolojinin Doğuşu, Taksonomik Çalışmalar,
Paleontoloji Alanındaki Keşifler ve Evrime Çıkan Kapı!

Eski çağlarda varlık felsefesi tartışmaları insanlığı evrim fikrine yakınlatacak birçok tartışma ve mantıksal çıkarım barındırıyordu. Her şeyden önce bu dönem düşünürleri, tabiatın değişim ve hareketi gibi davranış biçimlerinin farkındaydı, bu farkındalık onları tutarlı ancak oldukça yetersiz çıkarımlar yapmaya götürüyordu.

Bu yetersizliğin esas sebebi bilgi-birikimin henüz doğrudan canlılığın evrimini ortaya koyacak düzeyde gelişmemiş olmasıydı. Ancak denilebilir ki bilgi-birikimin yetersizliğine rağmen eldeki bilgiler ve gözlemler ile tabiatın hareketine dair teorik bir çerçeve oluşturmada kabiliyet bu dönemde gelişmeye başlamıştır. Bugün bu savların ve tartışmaların bilimsel açıdan geçerliliği olmamasına rağmen bilimin ve tabiatın anlaşılmasının önünü açmışlardır. İdealizmin toplumsal hayatta egemen hale gelmesi ile birlikte eldeki bilgilerin işlenmesindeki

teorik kabiliyetin gelişimi dünyanın birçok bölgesinde sekteye uğramış ve idealizmin, tüm ağırlığı ile bilimin üzerine çöktüğü görülmüştür. Artık sorun varlığa dair iki farklı yaklaşımın, düşünürler arasında idealist ve materyalist fikirlerin var olma sorunu değildir, bu iki akım arasındaki mücadeleye tırmanmış ve idealizm tüm gücü ile toplumsal yaşamda baskın hale gelmiştir. İdealizm, en nihayetinde değişim ve gelişim süreçlerini görmezden gelir, egemenliğini ve kabullenilişini, dolayısıyla varlığını statik düzen anlayışına borçludur. Bu anlayış devrim zamanları haricinde her dönem egemen güçlerin çıkarlarıyla uyum içindedir.

Bu sebeple uzun bir süreç boyunca, neredeyse 18. yüzyıla kadar tabiatın hareket yasaları ve varlık olgusunun kendisi tartışmaya kapalı hale gelmiş, gerçekleşen bilimsel buluşlar dahi skolastik sosyal-siyasal sistem ile çelişmeyecek şekilde gizli veya manipüle

edilmiş halde açıklanabilmiştir. Doğa filozofları olarak anılan eski dönem düşünürlerinin tüm bilgi-bilimsel eksikliklerine rağmen birkaç yüzyılda aldıkları uzun yol böylece kesintiye uğramış, bin yıldan daha uzun sürecek bir dönem boyunca idealizmin keskin hâkimiyetini parçalayacak teorik yetkinliği yakalamaktan uzak kalacaktır. İdealizmin en koyu ve baskın halinin toplumu kısaca aldığı bu süreç boyunca, yine idealizmin tezahürü olan dinlerin açıklamaları ile tezat oluşturacak herhangi bir argümanın söylev haline getirilmesi dahi yok oluş anlamına gelmiştir. Her ne kadar Avrupa'daki Orta Çağ karanlığına rağmen, Orta Doğu'da bilimsel çalışmaların ve felsefi gelişimin sürdüğü iddia edilse de bu tartışmalar genellikle eski dönem düşünürlerinin fikirlerinin tanıtılması, tartışılması ve bir yere kadar yorumlanmasını içermektedir.

Bu alanda örneğin, evrim fikrini taşıdığı ve bu fikri beslediği söylenen

El Cahiz'in "Hayvanlar Kitabı" adlı eserinde çevre koşullarının canlılar, özellikle de hayvanlar üzerinde etkili olduğu savunulmuştur. Ancak yaptığı taksonomik çalışma ve iddialarının büyük kısmı, başta Aristo olmak üzere eski dönem düşünürlerinin çalışmalarından esinlenmiş, özel bir çalışma yürütülmemiştir, yani herhangi bir yol kat edilememiştir. Bu şartlar altında tabiatı anlama çabası yerini idealist ritüellere bırakmıştır.

Ancak 16. yüzyıl ile birlikte, birçok alandaki gelişmeler karşılıklı olarak birbirini tetiklemiş ve bilim alanında gelişmeler yaşanmıştır. Ayrıca bilgi paylaşımı ve üretimi konusundaki artış teknikteki gelişmelerin fikir alanına sirayet etmesine sebebiyet vermiştir. Kopernik, dini anlatıların temel unsurlarından olan Dünya merkezli evren teorisine çeşitli gözlemler ile karşı koymuş, Galileo fizik ve astronomi alanındaki çalışmaları ile kısa süre içerisinde hem tanınmış

hem de hedef haline gelmiş, Kepler gezegenlerin hareket yasalarını ortaya atmış ve bunlar sayesinde bilimsel temelde tabiatın davranışını anlama çabaları yeniden başlamıştır. Bu nicel birikim süreci, 17. ve 18. yüzyıla gelindiğinde müthiş bir ivme kazanacak, eski toplum çatırdarken insanlık, ardı ardına bilimsel keşiflere imza atacaktı. Canlılığın gelişim sürecine dair teoriler de bu dönem gerçekleşen çalışmaların doğrudan ürünü olarak ortaya çıkacaktı.

Canlılığın gelişim süreci üzerindeki giz perdesini kaldıran çalışmalar üç başlıkta ortaya çıkacaktı; Aristoteles ve Empedokles'ten bu yana devam eden taksonomi çalışmaları, biyolojinin yavaş yavaş bilimsel bir disiplin olarak ortaya çıkması ve paleontolojik keşifler.

Andrea Cesalpino, 1500'lü yıllarda yeni ortaya çıkan çeşitli lensleri kullanarak 1500'den fazla bitki türünü tanımladı ve biyolojik taksonomide yeni bir dönem başlattı. Artık canlılar arasındaki ayrışım ve sınıflandırma

daha kolay yapılabilmekteydi. Daha sonra Linnaeus, canlı sınıflandırmasında kullanılan sınıf, tür, takım gibi başlıkların standartlarını belirleyen kişi oldu. Daha fazla canlı, farklılıkları ve benzerlikleri ile kayıt altına alınmıştı. İnsanlığın zihninde bu benzerlik ve farklılıkların sebepleri daha fazla merak konusu oluyordu. Taksonomi çalışmaları biyoloji çalışmalarına da öncülük ediyordu. Bir diğer yandan paleontoloji alanında ciddi atılımlar sağlanıyordu, Cuvier bu dönemin en önemli araştırmacılarının başında geliyordu. Cuvier birçok fosili inceleme fırsatı bulmuş, bunlar üzerinde karşılaştırmalı anatomi çalışmaları yapmıştı. Kendisinden önceki bilim insanları bu taşları incelerken bunların zaten Dünya'da var olan canlıların taşlanmış birer atası olduğunu savunuyordu. Örneğin bulunan mamut fosillerinin, geçmişte Asya'dan göç eden filler olduğu savunuluyordu ve bulunan her taşılın Dünya üzerindeki canlı türlerinden birine ait olduğu düşünülüyordu. Ancak bu fosiller üzerindeki çalışmaları sonucu Cuvier ilk defa, bu canlıların birbirlerinden farklı oldukları ve aynı

türe ait olmadıkları fikrini ortaya attı. Bu ciddi bir iddiaydı, öncelikle uzunca süredir egemen olan "Tüm türler bir anda var olmuştur ve değişmeden devam etmektedir." fikri ile taban tabana zıttı. Ayrıca bir başka sorun daha ortaya çıkıyordu: Mamutlar ve filler ayrı türler ise mamutlar niçin Dünya üzerinde yoklardı? Demek ki bazı türler yok olabiliyordu. Bu yok oluş teorisi, dönem düşünürlerinin canlılığın kökenine dair tartışmalarına yeni bir ufuk kazandırıyordu. Ancak Cuvier bazı türlerin yok olmasına karşın diğer türlerin farklılaşabileceklerini düşünmüyordu. Yani ona göre birçok tür aynı anda ortaya çıkmış, bazı türler yok olmuş ancak geri kalan türler ise farklılaşmadan aynı biçimde kalmışlardır.

Bu dönemin taksonomilerinin büyük çoğunluğu aynı zamanda iyi birer botanikçiydi ve zooloji uzmanıydı. Bu bilim in-

sanlarının arasında çalışmaları ileride hem kalıtım çalışmalarının doğumuna katkıda bulunacak hem de evrim fikrinin teorileştirilmesine dayanak olacak Lamarck da yer alıyordu. Lamarck, başlarda canlıların birdenbire var oldukları ve aynı biçimde kaldıkları fikrini savunuyor olsa da kısa süre içinde kendi gözlemleri ile bu fikri terk edecekti. Yumuşakçalar üzerinde çalışmalar yaptığı dönemde, canlıların aynı tür içerisinde farklılaşabildiklerini keşfetti. Bu farklılaşmayı keşfettiği dönemde Lamarck, taksonomi sayfalarına geri döner ve türler arasındaki benzerliklere özel bir ilgi göstermeye başlar. Artık biyolojik sınıflandırma yeni bir yöne evrilir, sınıflandırma evrimsel süreçler hesaba katılarak açıklanmaya çalışılır. Evrim, bilimsel tartışmalara Lamarck sayesinde daha fazla konu olmaya başlamıştır, aynı zamanda evrimin ne biçimde gerçekleşebileceğine dair ilk önermeler de Lamarck tarafından ortaya atılmıştır. Lamarck'ın 1801 yılında yayınladığı ve türlerin, ilk defa evrimsel süreçlerine göre taksonlandığı çalışmanın ardından evrim fikri geniş bir çevrede yankı bulmuştur. Daha sonra yaptığı sınıflandırmalarda da ilk defa omurgalı ve omurgasız sınıflandırma metodunu kullanan kişi olmuş, Linnaeus sınıflandırmalarında bulunan yanlışları düzenlemiştir. Lamarck'a göre evrim şu biçimde gerçekleşmektedir: Çevresel koşullar canlıları değişime zorlar ve bu değişim unsurları yavrulara aktarılır. Bunu da şu şekilde örneklendirir: kurak bölgelerde yaşayan zürafalar beslenmek için ağaç dallarına uzanmak zorunda kalır, böylece nesiller sonra gitgide boynu daha da uzar. Ayrıca en çok kullanılan organlar nesiller boyunca gelişir, en az kullanılan organlar ise körelir. Bu önermeler evrim denilince akla ilk gelen ve bugün dahi okullarda da öğretilen örneklerdir. Ancak içerisinde ciddi hatalar veya ispata muhtaç unsurlar da barındırmaktadır. En azından Lamarck ilkelerinin bir genelleme yapmaya, bu yönlü bir ön kabul sağlamaya elverişli olmadığı Charles Darwin ile birlikte anlaşılacaktır. Yani bir türün çevre ile en uyumlu etkileşebilen ve en çok çalışan organlarının geliştiği daha sonra çevre koşullarına göre değişen biyolojik yapının yavrulara aktarıldığı önermesi, yalnızca evrimin nasıl gelişebileceğine dair bir yorumdu. Lamarck'ın bu yorumu Darwin ile birlikte bilim dünyasında geçerliliğini büyük ölçüde yitirecek, yanlışlanacaktı. Ancak geldiğimiz

evrede bunu söylemenin o kadar da kolay olmadığını, Sovyet döneminde tohum soğuklandırma çalışmalarının ve bugünkü epigenetik çalışmalarının ışığında net bir şekilde söyleyebilmekteyiz. Lamarck'ın öngördüğü evrim anlayışı, bir çeşit modifikasyon teorisi olarak eleştirilse de çevresel faktörlerin türler arası kalıtımda hiçbir rolünün olmadığı iddiaları da yakın gelecekte benzer eleştirilerin odağına yerleşebilir. Tüm bunları bir kenara bırakırsak yine de Lamarck'ın türlerin değişimi ve evrime dair fikirlerinin bir çığır açtığı, kendisinden sonra birçok bilim insanını etkilediği de bir gerçektir.

Bu dönem aynı zamanda kapitalizmin feodal toplumun çürümüş bağrını parçalayarak tarih sahnesine çıktığı ve hızla hâkim unsur haline geldiği, Avrupa'da siyasal yaşamın derin çalkantılar içerisinde sarsıldığı, proletaryanın siyasal arenada gelişmeye başladığı bir süreçtir. Bu dönemin bilimsel gelişmelerinin karşılığı felsefi ve siyasi alanda da görülmektedir. Artık varlık felsefesi tartışmaları yeniden materyalist yörengeye doğru kaymaktadır. Bilimin üzerindeki idealist karabulut, tümünden dağılmasa da aralanmaya başlamıştır. Bu durum beraberinde hem bilgi-birikimde sıçramayı getirmiş, hem de yeni bilimsel çalışmalara ulaşmaya yarayacak daha tutarlı teorilerin inşa edilmesine olanak vermiştir. Elbette bu dönem bilim insanlarının çalışmalarında kendi içerisinde ciddi eksiklikler vardır, Lamarck gibi bilim araştırmacıları da bundan azade değildir. Bugün özellikle burjuva sınıf temsilcileri tarafından her ne kadar sorun yalnızca yanlışlanmışlık üzerinden ele alınsa da bu gelişimin, bir sürecin parçası olduğu ve bu teorilerin birbirine basamak işlevi gördüğü gerçekliği değişmemektedir. Engels, Anti Dühring'de bu durumu şöyle özetlemektedir: **"Ne Darwin ne de onun bilginler arasındaki yandaşları Lamarck'ın büyük başarılarını herhangi şekilde küçümsemeyi düşünürler; bu başarıları ilk övenler onlar olmuşlardır. Ama Lamarck zamanında bilimin türlerin kökeni sorununa hemen hemen kehanet niteliğindeki öncelemelerden başka bir yanıt verebilmek için yeterli gerece sahip olmaktan uzak bulunduğunu gözden yitirmemek gerekir."**

(Devam Edecek)

AFRİKA'DA BİTMİYEN YOKSULLUK, SÜREĞEN KRİZ!

Afrika kıtasında bulunan ülkelerde açlık, kuraklık, yoksulluk ve göçler gibi esas sorunlar bölge halklarının esas gündemi olmaya devam ederken bölge devletlerinin emperyalizmle bağlantılı halde bölgesel hegemonya mücadelesi ve bunun yarattığı krizler devam etmektedir. Halkların doğrudan yaşadığı ve devletler tarafından çözümsüz bırakılan sorunlar bu haksız savaşların da kaynağı olan mücadele ve kriz şartlarında boyutlanmaya ve katmer katmer birikmeye devam ediyor. Son birkaç yıldır, halihazırda devam da eden ve “iç savaş” olarak nitelendirilen iç çatışmalara karşın Sudan ve Etiyopya arasında yaşanan gerginlik gene bu ülke halkları için kötü bir geleceği haber veriyor. Mısır’ın da “doğal bileşeni” olduğu su (baraj) sorunu, sözü edilen bu üç devlet arasındaki bir sıradan gerginlikten fazlasını ifade ediyor. Devletlerin söylemleri ve pratikleri de bunu doğrular niteliktedir. Kıta üzerindeki su gerginliği temelde emperyal güçlerin hegemonyası ile ilgilidir. Ukrayna, Suriye, Tayvan gerilimi gibi örneklerde de gördüğümüz emperyalist dalaş Afrika’ya da yansımaktadır. Mısır’ın “toparlanması”yla birlikte gerginlik yeni bir boyut kazanmış görünmektedir. Benzeri tüm bağımlı devletlerin gerçekte kimlere hizmet ettiğini anlamak bakımından görünürde “su gerilimi” temalı bu “savaş hali” incelenmeye ve izlenmeye değerdir. Üstelik TC’nin Kürt sorununu kendi bekası için tehlikeli bir sorun olarak tanımlayıp komşu ülkelere iç savaşını taşımaktaki hevesi depreşmişken bu konu bizim için ayrıca özel bir yönelimi hak ediyor. Burnunun dibindeki oyunu göremeyene bazen uzaktaki daha görünür oyunu göstermek uyandırıcı etki yapabilir.

Öncelikle su geriliminin tarafları olarak öne çıkan üç devletin de temel sorununun “ülke kalkınması veya halkların ihtiyaçları” olmadığını vurguluyoruz. Emperyalist devletlerin kuklası bu devletler kıtanın “yeşil havzasına sahip” olmakla uluslararası düzeyde bir güç olacakları iddiasındalar. TC’nin hamaset dolu “dış politikası”nı hatırlatan sözler bu devletlerin de dilinden düşmüyor. Zamanında Güneydoğu Anadolu Projesi ile konan

hedefler uzunca bir süredir buradaki devletlerin de benzer biçiminde gündeminde. Oysa bu devletlerin hiçbirinde, Türkiye’de olduğu gibi kendi ayakları üzerine dikilmiş bir ekonomi söz konusu değil. Doğal olarak verdikleri mücadelenin kazanımı hiçbir şekilde ulus anlamında “kendileri” olmayacaktır. Bir avuç iş birlikçi ve onları yöneten emperyalist efendilerin kazanacağı bir kavgada halklar kandırılmaktadır...

Esasta Sudan ve Etiyopya arasında stratejik bir öneme sahip olan bölgede, Nil Nehri üzerinde Etiyopya’nın “Rönesans (Hedasi) Barajı”nın yapımına başlanmasıyla iki ülke arasında yıllardır devam eden sınır hattı anlaşmazlığı yerini daha büyük gerginlik ve çatışmalara bırakmıştır.

Sömürge dönemine ait anlaşmalarla belirlenen sınırlar, iki emperyalist paylaşım savaşı sonrası dönemde yeniden dizayn edilmiş “ulusal kalkınma programları”yla bu devletler bölgede siyasi olarak daha aktif konumda yer almaya başlamıştır. 2011’de yapımına başlanan ve bugün hâlâ Etiyopya-Sudan-Mısır üçgeninde ciddi gerginlik ve çatışmalara neden olan baraj özellikle Etiyopya açısından dikkat çekici olmuştur. 1929 ve 1959 yıllarında Mısır ve Sudan arasındaki pazarlık ve anlaşmalarla paylaşılan Nil Nehri sularının kullanımında, suyun yüzde 86’sı kendi topraklarında doğmasına rağmen hiçbir hakkı olmayan ve pay verilmeyen Etiyopya 2011 yılında su ve elektrik sorununu çözmek için hamle yapmaya başlamış ve 2 Nisan 2011’de bu iki ülke arasında gerçekleşen anlaşmaları tanımadığını ilan ederek Nil Nehri üzerindeki barajın inşaatına başlamıştı. Burada dikkat çekici bir diğer nokta da bahsi geçen sürecin “Arap Baharı” süreci ve sonrasında gerçekleşmiş olması. Bölge halklarını ve devletlerini derinden etkileyen ve yaşanan çatışmaların, gerçekleşen ölümlerin yanında siyasi anlamda hem emperyalistlerin hem de bölge devletlerinin ya da süreç sonrası devrilen liderlerin yerini alanların bölgeye ilişkin

çok ciddi değişim hamleleri gerçekleştirmeye mecbur kaldığı bir sürecin, bu adımı etkilememe ihtimali yok denecek kadar azdı. Denebilir ki kıta için çok “tuhaf zamanlar”ın yaşandığı bir dönemde Etiyopya fırsattan yararlanmış, olasılığı güçlüdür ki aldığı emperyalist destekle “hakkı olana” doğru güçlü bir hamle yapmıştı.

Baraj yapımı sırasındaki tartışmalarda Sudan kendi içindeki çok daha ciddi sorunlarla boğuşurken direkt katı bir tavır sergilememiş, su taşkınları sebebiyle tarımda yaşanan zararı azaltacak, daha ucuz elektrik sağlayacak bu adıma karşı görece ılımlı bir tavır sergilemişti. Ancak iki devlet arasında geçmişe dayanan bir rekabet de söz konusuydu.

Etiyopya’nın hamlesi bu ilk zamanlarda geçirilebilir olmakla birlikte ilerleyen dönemde bölgesel bir problem olacaktı. Bugün dahi iki ülkenin kendi sınırları içerisinde yaşanan savaş ve çatışmaların birbirlerine karşı kıskırtıldığı, desteklendiği söylenebilir. ‘80’li ve ‘90’lı yıllarda karşılıklı silahlı grupları destekleme politikalarına

benzer bir sürecin devam ettiği söylenebilir. Sömürge döneminde yapılan anlaşmalarla belirlenen sınırların belirsiz, takribi bir şekilde çizilmesi beraberinde sınır anlaşmazlıklarını getirmektedir. Hatta bu anlaşmazlıklar bölge ülkeleri arasında savaflara da sebep olmuştur. 1998 yılında sınırları tam olarak belirlemek için görüşmelere yeniden başlayan Etiyopya ve Sudan, özellikle tarım verimliliği açısından önemli bir yer olan Faşaga bölgesinde tıkanmıştı. 2008 yılında uzlaşıya varılan ve Sudan toprağı olarak kabul edilen bölgede Etiyopyalıların da yaşaması taahhüt edildi. Ancak ardından bölgede “Etiyopyalı milislerin Etiyopya tarafından desteklendiği” iddiasıyla Sudan ordusu tarafından harekât düzenlendi. Bu konuda ‘80 ve ‘90’lı yıllara benzer şekilde iki devletin de ülkelerindeki “silahlı milisleri” destekledikleri suç-

laması her zaman gündemde olmuştu.

İki devlet arasındaki gerilim sürerken, Mısır da baraj meselesiyle sürece girdi. Nil Nehri suyunun en fazla kullanımını elinde bulunduran Mısır’ın kaygı ve önceliklerinin neler olduğunu tahmin etmek zor olmasa gerek. Tarım ve içme suyunun neredeyse tamamını Nil Nehri’nden karşılayan Mısır için özellikle kurak mevsimlerde buradan gelen su miktarı büyük önem taşımaktadır. Böylesi bir durumda Etiyopya’nın inşa edeceği barajın yaklaşık 25 milyar metreküp su kaybı ve yüzde 20-40 oranında elektrik üretimi kaybı doğuracağı riski Mısır’ın doğrudan sürece müdahil olmasını da beraberinde getirmiştir. Özellikle Nil Nehri üzerinde Mısır’ı ana aktör konumuna getiren anlaşmaları tanımayan Etiyopya’nın attığı adımlar Mısır açısından da zor bir durum yaratmaktadır. Sudan, Kenya, Cibuti, Eritre gibi komşu ülkelerin bu baraj tarafından üretilen enerjiden faydalanması da gündemdeyken, Etiyopya’nın Nil Nehri üstündeki stratejik avantajı Mısır’ı boyun eğme ve Etiyopya’nın haklarını kurumsallaştıracak bir anlaşmaya onay vermeye itmektedir.

Ancak son süreçte özellikle Etiyopya ve Sudan’da yaşanan iç savaş ve çatışmalar, yarattığı etki ve dehşet ana gündem olmaktadır. Savaşın tarafları ve “silahlı paramiliter güçler”in iki ülke tarafından birbirlerine karşı desteklendiği iddiası değerlendirilebilir bir veri olmakla birlikte sürecin nereye evrileceği hem bu iki ülke hem de bölge devletlerinin konumlanışıyla alakalıdır. Keza bu çatışma ve gerginlik sadece birbirleriyle sınırlı kalmamakta, yayılmaktadır da. Örneğin Etiyopya ve Somali arasında liman kullanımı ve denize erişim için imzalanan mutabakat zaptı da yeni bir krize neden olmuştur.

Süreç bölge devletlerinin aynı zamanda uluslararası düzeyde yaşanan gelişmeler ve müdahaleler eksenindeki müdahaleleriyle gelişecek gibi durmaktadır. Mısır ve Etiyopya’nın BRICS’e katılımı, Çin-Rusya-S. Arabistan üçgeninde yaşanan gelişmelerin bu devletlerde yaratacağı etki bundan sonraki süreçte rol oynayacaktır.

HAPSEDİLEN YAŞAMLARIMIZ VE MÜCADELE NEFERLERİ

Hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine her gün bir yenisi ekleniyor. Tutsaklara ve tutsak yakınlarına yönelik politikalar her geçen gün ağırlaşıyor, derinleşiyor. TC devleti tutsakları en temel ihtiyaçlarından yoksun bırakıp dışarı ile bağlarını kopartmayı hedefliyor.

Son dönemde devrimci-demokrat-yurt-sever güçlere yönelik birçok operasyona tanıklık ettik. Bu operasyonlara verilen ad “terörizmin finansı” oldu. Bu operasyonlarda birçok kişi gözaltına alındı, tutuklandı. En son örnek ise 75 yaşındaki Hatice Yıldız’dı. Hatice Yıldız tutsak kızına ve onun koğuş arkadaşına para yatırdığı için tutuklandı. Görüldüğü üzere faşizm hapishane koşullarında tutsakların temel ihtiyaçlarından olan parayı bir cezalandırma yöntemine dönüştürmeye çalışıyor. Tutsakların yaşamlarını idare ettirebilmeleri engelleniyor. Sormak gerekiyor: Bir insan hiçbir gelir elde edemeden, paraya ulaşmadan hapishanede nasıl geçimini sağlayabilir? Dışarıdan yatırılacak paranın önemi buradan geliyor. Devlet tutsakların herhangi bir ihtiyacını karşılamıyor. Dolayısıyla para, tutsakların temel ihtiyacı olarak önümüzde duruyor. Bu parayı yatırmak da dışarıdaki yakınlar düşüyor. Ancak devlet hem tutsakların ihtiyaçlarını karşılamadığı gibi hem de karşılayabilmeleri için yatırılan parayı da “terörü finanse ediyorsunuz” diyerek engelliyor. Tutsak yakınlarına uyduruk davalar açılıyor, cezalar kesiliyor. Kamuoyunda da tutsaklık yaşayan kişi “suçlu” olarak lanse ediliyor. Ona yardım eden kişi de “suçlu” olduğundan tutuklanmasında bir engel görülüyor. TC devleti kendi koyduğu yasalarla, çıkardığı maddelerle, yönetmeliklerle çelişiyor.

İHTİYAÇLAR KARŞILANMIYOR

Tutsakların, özelde de hasta tutsakların hapishane koşullarında birçok özel ihtiyaçları bulunuyor. Tüm bu ihtiyaçlar dışarıdan tutsak yakınlarının yatırdığı paralar ile karşılanıyor. Elektrik ve su faturaları da yine dışarıdan yatırılan para ile ödeniyor. Televizyon, radyo, buzdolabı gibi birçok ihtiyacı da tutsaklar kendileri karşılıyor. Özellikle hasta tutsakların yemek ihtiyacı hapishane idaresi tarafından verilen yemeklerle karşılanmıyor. Yetersiz ve besleyici olmayan yemekler hasta tutsakların yaşamına uygun değil. Bu yüzden de özel beslenme ihtiyacı olan tutsaklar para ile kantinden alışveriş yapmak zorunda kalıyor. Bunun için de ek bir bütçe gerekiyor. Yine özel yatak, yastık gibi ihtiyaçları da hapishane kendisi vermiyor. Bu da tutsakların hesabından ödeniyor. Tutsakların gönderdikleri mektup, posta ücretlerini de eklemek gerekiyor. Görüldüğü üzere tutsakların gündelik ihtiyaçlarını karşılayabilmeleri için dışarıdan yatırılacak paraya ihtiyaçları var; çünkü devlet her ne kadar aksini propaganda etse de tutsakların hiçbir ihtiyacı karşılanmıyor. Hatta kimi zamanlar tutsakların parayla aldıkları eşyalara da hapishane, baskınlar sırasında el koyuyor. Hem ihtiyaçlar karşılanmıyor hem de bu ihtiyaçlar karşılandığında da yok ediliyor. Tutsaklara yönelik “düşman” politikası izleniyor, tüm gerici ve baskıcı politikalar tutsaklar üzerinde uygulanıyor.

HASTA TUTSAKLAR ÖLÜME TERK EDİLİYOR

İnsan Hakları Derneği (İHD) verilerine göre hapishanelerde bin 517 hasta tutsak bulunuyor. Son 2 yılda da en az 94 tutsak hapishanede ya da ölüm döşeğinde tahliye edildikten sonra hayatını kaybetti. Yine buna en güncel örnek vermemiz gerekirse şartlı

tahliye edilen 30 yıllık hasta tutsak Mutlak Tozun, tedavi gördüğü hastanede geçtiğimiz hafta hayatını kaybetti. Bunun gibi örnekleri çoğaltabiliriz. 28 Şubat'ta Elâzığ R Tipi Kapalı Hapishanesinden tahliye edilen İsmet Çardak, 14 Mart'ta hayatını kaybetti. “Genetik miopati” denilen kas erimesi hastalığı nedeniyle tedavi gören ağır hasta tutsak Çardak, hapishaneden tekerlekli sandalye ile çıkmıştı.

Birçok tutsak hayatlarının son evresinde tahliye ediliyor. Hapishanede tedavileri yapılmıyor, ihtiyaçları olan ilaçlar verilmiyor, hastaneye götürülüyor. “Hapishanede kalamaz” raporları dikkate alınmıyor. Bu şartlarda hasta tutsakların resmen ölmeleri bekleniyor. Devlet bilinçli bir şekilde hasta tutsakları katlediyor. Sağlıklı bir tutsağın bile ihtiyaçları karşılanmazken hasta tutsaklar çok çeşitli sorunlarla baş etmek zorunda kalıyor.

75 yaşında sedyeyle evinden çıkarılıp tutuklanan hasta tutsak Hatice Yıldız'ın da demans, yüksek tansiyon, kemik erimesi, bel fıtığı, omurga eğriliği, mide rahatsızlığı ve görme bozukluğu gibi birçok hastalığı bulunuyor. Yıldız, bunlara rağmen günlerce tekli hücrede tutulmuştu. Avukat görüşünde fenalaşmış ayrıca Yıldız'a ilaçlarının da verilmediği, bu yüzden demans hastalığının ilerlediği aktarılmıştı. Tüm bu hastalıkları Yıldız'ın hapishanede yaşamını idame ettiremeyeceğini gösteriyor. Ancak TC devleti tutsakları yaşamlarıyla cezalandırıyor, kendince halka ders veriyor. “Dışarıda ses yükseltirseniz sonunuz onlar gibi olur” diyor adeta.

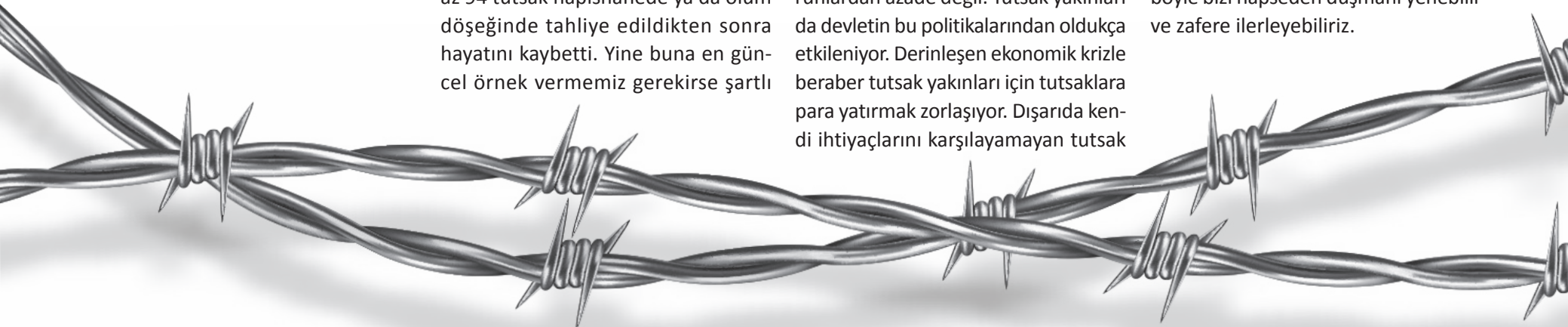
Tutsaklar hapishanelerde bu sorunlarla boğuşurken tutsak yakınları da bu sorunlardan azade değil. Tutsak yakınları da devletin bu politikalarından oldukça etkileniyor. Derinleşen ekonomik krizle beraber tutsak yakınları için tutsaklara para yatırmak zorlaşıyor. Dışarıda kendi ihtiyaçlarını karşılayamayan tutsak

yakınları maddi olarak güç duruma düşüyor. Örneğin son bir yılda İHD'ye tutsakların maddi destek başvuruları artmış durumda. Dışarıda da gözlemleneceği üzere birçok tutsak yakını maddi güçlük yaşıyor. Bu da tutsakların hapishanedeki koşullarını etkiliyor.

Ayrıca devletin bilinçli bir politikası olan tutsakları sürgün etme politikası da hem tutsaklar hem de yakınları için zorluk oluşturuyor. Tutsakların kurdukları sistem altüst oluyor, zorla başka bir hapishaneye ve özellikle ailelerinden uzak hapishanelere sürgün ediliyorlar. Burada da tutsakların aileleriyle, yakınlarıyla olan iletişimlerini koparmak, motivasyonlarını azaltmak yatıyor. Tutsak yakınları tutsakları ziyaret edemiyor, maddi olarak bunu karşılayamıyor. Kimi kızını kimi oğlunu yalnızca senede bir kez görmek zorunda kalıyor.

Hapishanede yaşanan ihlaller sadece bunlarla sınırlı değil. Her gün yeni bir ihlalle karşılaşıyoruz. Devlet her gün baskıyı artırıyor, içeride ve dışarıda kendine yönelen öfkeyi sindirmeye çalışıyor. En ufak hak arama talebinde faşizmin sopasını gösteriyor. Kendi evladına para göndermek bile suç sayılıyor.

Tutsakların yaşadığı sorunlar artarken dışarıda da halkın yaşadığı sorunlar birikiyor. Ekonomik kriz, düşen alım gücü halk kesimlerini derinden etkiliyor. Tüm bunlar yaşanırken biriken bir mücadele deneyimi de var elbette. Halkın ilerici ve örgütlü güçleri olarak bu baskıcı ve gerici sistemi parçalamalı, halkla beraber tüm hak gasplarına karşı ayağa dikilmeliyiz. Tutsaklar, tutsak yakınları ve bir bütün halka yönelik saldırı zincirini parçalamalı ve bizi hapseden bu sistemin karşısında durmalıyız. Ancak böyle bizi hapseden düşmanı yenebilir ve zafere ilerleyebiliriz.

Taylan Turunç'un tahliyesi bir kez daha ertelendi

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Yüksek Güvenlikli Kapalı Hapishanesinde bulunan Tutsak Partizan Taylan Turunç'un tahliyesi 3 ay daha ertelendi.

Aralık ayında ertelenen Turunç'un tahliyesi geçtiğimiz günlerde bir kez daha çeşitli bahanelerle ertelenerek 3 ay uzatıldı.

Hapishanelerde keyfi kararlara imza atan İdare ve Gözlem Kurulları hukuksuzluklarına devam ediyor. Yüzlerce tutsağın tahliyesini keyfi gerekçelerle engelleyen, hiçbir yasal dayanağı olmayan İdare ve Gözlem Kurulu Taylan Turunç'un tahliyesini "Kurula çıkmadı, imamdan vaaz almadı" gerekçesiyle erteledi.

DHKP-C ÜYESİ YAPILDI

Tutsak Partizan Taylan Turunç başka davalardan yargılanmasına rağmen İdare ve Gözlem Kurulu "Tahliye olunca DHKP-C faaliyetlerine katılabilir" diyerek tahliyesini erteledi. Turunç'un ve avukatının karara itiraz edeceği belirtildi.

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Yahya Kara (Parti Militanı): 1954 Çanakkale doğumlu olan Yahya Kara Almanya'da mücadele yürütürken 10 Nisan 1981'de bir iş cinayetinde yaşamını yitirdi.

Ali Uçar (Parti Üyesi): Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Güney Konak (Çakperi) köyünde 1959 yılında doğan Ali Uçar ekonomik zorluklar nedeniyle ailesiyle gittikleri İstanbul'da küçük yaşlardan itibaren çalışmaya başladı. Ali Uçar, 1976 yılında Proletarya Partisi ile ilişki kurdu, hızla gelişti ve özellikle askeri eylemlerde görev aldı. Birçok yerde ve komitede görev alan Uçar 6 Nisan 1983 tarihinde Bakırköy İncirli'de polisle girdiği çatışmada şehit düştü.

Halil Çakıroğlu (Parti Üyesi): 1968 Elbistan doğumlu olan Halil Çakıroğlu, KÖK üyeliği ve 1 Nolu Gerilla Bölgesi Yönetici Organı Sekreterliği görevlerini üstlenmiş önder bir kadroydu. 1990'da Parti İstanbul İl Askeri Komitesinde yer aldı. Birçok başarılı eylemden sonra 3 Ekim 1990'da Ümraniye Tekel Deposunda kamulaştırma eylemi esnasında polislerle girdiği silahlı çatışmada yaralı olarak esir düştü. Proletarya Partisinin kurucu önderi İbrahim Kaypakkaya'dan devraldığı "ser verip sır vermeme" ilkesini uygulayıp, hiçbir şey kabul etmedi. Şubat 1993 tarihinde tutuklu bulunduğu Bayrampaşa Hapishanesinden firar etti. Aktif mücadeledeki yerini zaman kaybetmeksizin yeniden aldı. I. OPK'dan sonra 3 No'lu ABK'da siyasi komiser olarak görev aldı.

15 Nisan 1995 günü akşam saatlerinde Erzincan Kemah'a bağlı Tımağı (Yağça) Köyü civarında, hareket halinde olan Halk Ordusu birliğine faşist TC ordusunun termal kameralı silahlarla saldırısı sonucu yaralandı.

Yoldaşları onun yaralı bedenini çatışma alanının dışına taşıırken Çakıroğlu "Beni bırakın" diyerek yoldaşlarının gitmesi talimatını verdi. Son sözleriyle gözbebeğini yoldaşlarına miras bıraktı: "Partiyi geliştirin, güçlendirin. Size güveniyorum... Tüm yoldaşlara selam. Yaşasın TKP/ML, Yaşasın TİKKO!"

Süheyla Dağdeviren (Parti Üyesi): Yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak 1965'te Dersim'in Nazimiye ilçesinde dünyaya geldi. Ankara Hemşirelik Okulu Cerrahi bölümünü bitiren Süheyla Dağdeviren (Dr. Meral) çeşitli hastanelerde hemşirelik yaptı. Komsomolda aktif faaliyet yürüttü. Mücadelesini daha ileri bir mevziden sürdürebilmek için Yüksek Hemşirelik Bölümünü bitirip bir süre yüksek hemşire olarak çalıştıktan sonra 1990'da Halk Ordusu saflarına katıldı.

Birliğin doktoru olarak 5 yıl savaşan Dağdeviren her türlü yeteneğini partisine, yoldaşlarına ve halkına sundu. 15 Nisan 1995'te yoldaşları Halil Çakıroğlu ve Munzur Kesin'le şehit düştü.

Munzur Keskin (Parti Aday Üyesi): 1969 Dersim-Pertek doğumlu olan Munzur Keskin hızla yetkinleşen ve gelişen, alçakgönüllü, fedakâr ve gözüpek bir komutandı. 15 Nisan 1995'te ateş hattındaki yaralı bazı yoldaşlarını çatışma alanının dışına çıkardıktan sonra, tekrar geride kalan yoldaşlarının yanına dönmeye çalışırken şehit düştü.

Kemal Şahin (Parti Militanı): Almanya'da 1997 yılında yakalandığı kanser hastalığı sonucu 11 Nisan 1998'de yaşamını yitiren Kemal Şahin iyi niyeti ve partisine olan güveniyle öne çıkıyordu. Her zaman parti iradesinden yana tavır alan Şahin her türden sapmayla mücadele etti.

Elif Külekçi (Parti Taraftarı): Yaşlı bedeni ile eylemlerin hep önünde olan, kendini hiçbir şeyden sakınmayan Elif Külekçi hapishane kapılarında, açlık grevlerinde, mitinglerde, yürüyüşlerde, şehit cenazelerinde, kayıplara karşı eylemlerde hep en öndeydi. Oğlu Seyit Külekçi ölüm orucundayken onun ve yoldaşlarının hep yanında olan Elif Külekçi, 12 Nisan 1998'de Elbistan'da yaşamını yitirdi.

ARHOĞ ŞEHİTLERİ

14 Nisan 1999'da Tokat'ın Turhal ilçesine bağlı Arhoğ (Yeşilalan) köyünde TC askerleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada Seyit Külekçi ve Doğan Altun şehit düştü.

Seyit Külekçi (Parti Üyesi): 1961 yılında Maraş'ın Elbistan ilçesine bağlı Gücük köyünde doğdu. Ailesiyle birlikte göç ettikleri Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde Proletarya Partisinin düşünceleriyle tanıştı. 1990 yılına kadar Proletarya Partisinin işçi faaliyetleri alanındaki komitesinde yer aldı. 1990 yılından sonra kendisinin de askeri faaliyete geçme ısrarıyla şehir askeri örgütlenmesinde yer aldı. Aynı yıl yapılan operasyonlarda Seyit Külekçi tutuklandı. 1996 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi Direnişinde Ümraniye Hapishanesinde Proletarya Partisinin temsilcisi olma onuruyla ölüm orucu direnişçisi oldu. 7 yıllık tutsaklık sürecinin ardından özlemini duyduğu gerillaya katılmak en büyük arzusuymuş ve bu arzusunun da kısa bir süre sonra gerçekleşti.

Doğan Altun (Parti İleri Militanı): 1972 yılında Erzincan'ın Tercan ilçesine bağlı Kızılmağara köyünde doğdu. Komsomolla 1993 yılında İstanbul'da ilişkiye geçti. Proletarya Partisinin çağrısı üzerine 1996 yazında Halk Ordusunun Karadeniz'deki gerilla birliklerine katıldı.

Ahmet Laço (Parti İleri Militanı): 1964 yılında Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Pozvenk (Yenisöğüt) köyünde doğdu. 13 Nisan 2004 tarihinde görev için gittikleri Dersim Merkez'e bağlı Rabat köyünde, TC ordusu aldığı istihbaratla Ahmet Laço ve Sevdâ Yıldız'ın bulundukları evin etrafını sardı. TC ordusunun ilk vuruşlarında Sevdâ Yıldız şehit düştü. Yaralanan Ahmet Laço ise yaralı bir vaziyette bir süre daha çatışmaya devam etti ancak çemberi aşamadı ve şehit düştü.

Sevdâ Yıldız (Parti İleri Militanı): Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Ergen (Geçimli) köyünde 1969 yılında doğan Sevdâ Yıldız Çiçekli Nahiyesi'ne bağlı Rabat Köyü'nde düştükleri hain bir pusu sonucu Ahmet Laço ile birlikte şehit düştü.

Dilek Polat (Parti İleri Militanı): 1972 yılında Dersim'in Merkez ilçesi Xaçeli'de (Dikenli) doğan Dilek Polat 9 Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi 4. sınıftayken Komsomolda örgütlendi. Proletarya Partisinin çağrısına yanıt olarak 1999 Eylül'ünde Karadeniz'deki gerilla birliklerine dahil oldu. Dilek Polat Dersim-Karadeniz Bölge Komitesi'ne bağlı Karadeniz Komitesi üyesi ve Özel Birim Komutanı olarak faaliyet sürdürüyordu. 7 Nisan 2006 tarihinde Ordu'da eylem hazırlığındayken bomba düzeniğinin kazayla patlaması sonucu şehit düştü.

Hücrem Nergiz Kokuyor...

*Kavga sürüyor
Kararlı inançla
Hücrem "Nergiz" kokuyor
Düşmana inatla...*

...

Baharın habercisidir Nergiz. Çiçeklenir bu zamanlarda. Alnındaki kızıl bantla kuşanırken sevdası, kokusu dağlara, ovalara ve bilincimize yayılır. Umudun, direnişin, mücade- lenin habercisidir Nergiz. İnancımızı, irademizi çelikleştiren gerektiğinde bir nefer gerektiğinde bir liderdir.

Nergiz...

1970 yılında işçi bir ailenin çocuğu olarak İstanbul Maltepe’de dünyaya geldi Nergiz Gülmez. Ekonomik zorluklar içinde büyüdü. Okul yaşamı 1978 yılında Maltepe Afyon İlköğretim Okulu’nda başladı. Okulda başarılı bir öğrenciydi. İlkokuldan sonra ortaokul ve liseyi Maltepe’de okudu. Daha ortaokulda öğrenciyken emek sürecine katıldı. Hem ihtiyaçlarını gidermek hem de aile bütçesine katkı sağlamak için yaz tatillerinde küçük işletmelerde çalıştı.

Nergiz devrimci değerleri daha çocukluk zamanında, abisinin Metris Hapishanesinde kaldığı dönemde, hapishane kapılarında birçok şeye tanık olarak beyinde oluşan sorular ve soruların yanıtlarını algılamaya çalışarak buldu. Böylelikle çelik su almaya, tavında dövülmeye başladı. 1989–1990 sürecinde Kartal Halkevi ve Yeni Demokrasi dergisinde çalışarak devrimci fikirlerin tohumlarını hem kendinde hem de toplumda ekmeye başladı.

YEŞERİYOR TOHUMLAR

Nergiz, artık bir Partizan olarak bir yandan öğrendi bir yandan da öğrendiklerini kitlelere taşımaya başladı. Şiir ve türkü tutkunuydu. Şarjöründe mermi eksik etmeyen savaşçı gibi çantasında şiir kitabı, şarkı ve türkü kaseti, türkülerin yazılı olduğu

ajandaları eksik olmazdı. Dergi ve bil- diri ulaşıydı. Girdiği her eve bunları ulaştırırdı. Türlü eylemlerde, mücadele ve direnişin olduğu her alanda Nergiz’i görmek mümkündü. Legal çalışmanın yanı sıra bu dönemde illegal olarak İsmail Oral’a bağlı olarak hapishane kuryeliği de yaptı. Oral’ın verdiklerini yol yöntem bularak hapishaneye ilet- ti. Korkusuz ve yiğitti. 1991’de illegal işçi komitelerinde görev aldı. 1993’te yapı- lan operasyonda gözaltına alındı; ancak düşman karşısında boyun eğmeyerek DGM’den serbest bırakıldı ve böylece artık yeni çalışma alanı Özgür Gelecek gazetesi oldu.

1993 yılında Umut Yayımcılık’tan çıkan “Newroz” kitabından dolayı yayınevi sahibi olarak tutuklandı ve Adapazarı Hapishanesine götürüldü. Tutsaklık sürecinde yoldaşlarının yanına geçebil- mek için açlık grevine katıldı. Bu direniş zaferle sonuçlandı ve tutsaklar İstanbul Sağmalcılar Hapishanesine getirildi. 1994 yılındaki süreçte darbeciliğe karşı tavır alanlardan oldu.

Nergiz, hapishaneden tahliye edildikten sonra başta Çorlu, Edirne olmak üzere Marmara Bölgesi’nin birçok yerinde faaliyet yürüttü, ancak 1996’da tekrar tutsak düştü. Sorguda “ser verip sır vermeme” geleneğini sürdürerek F tipi hapishanelere karşı başlatılan ‘96 Ölüm Orucu sürecinde ölüm orucun- daki yoldaşlarının bakımıyla ilgilenme görevini üstlendi. Ardından Ümraniye Hapishanesine sürgün sevk edilen Nergiz, 19 Aralık Katliamını burada karşıladı. Ölüm orucunun 10. gününde gaz bombaları ve kurşunlar içerisinde geçen dört günde direnişte yara-

lananların başında onlara bakan, ilk müdahaleyi yapan oldu.

NERGİZLER AÇTI DÖRT BİR YANDA

Nergiz, 19 Aralık Katliamı’nın ardından götürüldüğü Kartal E Tipi Hapishane- sinde ölüm orucuna başladı. Direnişini sürdürürken ‘96 Ölüm Orucundaki deneyimlerini yoldaşlarına aktarmaya, tecrit koşullarının sınırlarını zorlayarak sadece mektuplarla da olsa bunu yerine getirmeye çalıştı.

Devam eden ölüm orucu sürecinde hapishane yönetimi tarafından sağlık durumunun kötüleşmesi sonucu iradesi ve direnişi hiçe sayılarak 17 Mart 2001 tarihinde Kartal Devlet Hastanesine götürüldü. Alınan karar doğrultusunda zorla hastaneye götürülmeyi protesto etmek için su içmemeye başladı.

23 gün boyunca protesto eylemine de- vam eden Nergiz, ölüm orucu eyleminin 123. günü, 11 Nisan 2001 tarihinde Proletarya Partisinin ilk ölüm orucu şehidi olarak tarihe adını yazdırarak ölümsüzleşti.

*“Bir damladır Nergiz...
Okyanusu yüreğinde barındıran
Bir çiçektir Nergiz...
Baharı gülüşünde yaratan
Bir tabiptir Nergiz...
Yaralara sevgiyle şifa olan
Düşman kırandır Nergiz...
Çıplak elle yalın ayak,
Barikatları bir bir yıkarak
Meydan okur...
Meydan ki ne meydan
Geçmiş burada...
Gelecek burada...
Telaşa yer yok yoldaşlar
Nergiz burada...
Kavgaysa kavga
Savaşsa savaş
Umut burada...
Zafer burada...
Özgürlük burada...
Yürek tetikte...
Can namluda...
Ruhumuz feda bu yolda...
Nergizler hep burada.”*

Mücadele yaşamı boyunca emelinden bir an olsun vazgeçmedi. Devlet politi- kalarına karşı, devrimci tutsaklara yöne- lik hapishanelerde yaşanan ağır tecrit koşullarına, hak ihlallerine, işkencelere, tutuklamalara, gözaltı ve katliamlara; işçilere, köylülere, ezilen halka... kı- sacası tüm bu sömürü düzenine karşı mücadelesini ve direnişini sürdürdü. Devrim yolunda önüne çıkan engelle- ri bir savaşçı gibi karşıladı. Düşmanı, çelikleşmiş bilinciyle püskürtmeyi hep bildi. Emekçi, iradeli, inançlı ve inatçıydı. Kuşandığı devrim inancıyla ölümü de kucaklamaktan çekinmedi. Nergiz, kızıl direniş ruhuyla ölümsüzleşti.

Şimdi ondan devraldığımız meşaleyi ileriye taşımanın zamanıdır. Yolumuz uzun, meşakkatli, engebeli, yer yer sislidir. Ancak ölümsüzleşenle- rimizden aldığımız güç ile bu yolu aydınlatmanın, bir adım daha ileri atılmanın zamanıdır. Bize taşınan bilinci ve inancı kuşanıp Nergizleşmenin zamanıdır.

Lezita işçileri grevde: “Güneşi fark ettim”

7 Mart'tan beri İzmir Kemalpaşa'daki Lezita fabrikasında grevde olan işçiler, toplu sözleşme haklarının tanınmasını istiyor.

Öz Gıda-İş'in 2021'den 2024'e kadar süren örgütlenme mücadelesi boyunca Lezita patronu tarafından 100 civarında işçi işten çıkarıldı, işçilere “ikna odalarında” sendikasız olma dayatıldı. Fabrika önünde grevde olan işçilerden 13 yıldır Lezita'da çalışan bir kadın işçi gazetemize konuştu. Yaptığımız röportajı paylaşıyoruz.

Yeni Demokrasi: Greve neden başladınız?

İşçi: Lezita tarafından haklarımız gasp ediliyor, sendika haklarımız yok sayılıyor; maaşlarımız, almamız gereken ek mesai, bayram mesaisi ücreti gibi maaşlarımız yatırılmıyor. İçeride temel ihtiyaçlarımızın bile karşılanmasına izin verilmiyor. Bir kadın arkadaşımıza tuvalete girmesi gerektiğinde bile saatlerce iş başından ayrılmaması söyleniyor. En ufak bir başkaldırımda tehdit ediyoruz. Cep telefonlarımıza tehdit mesajları geliyor. İşçilere dair hiçbir iş güvencemiz yok bazen iş kazaları yaşadığımızda revire gönderilmiyoruz. Gönderildiğimizde ilgilenmiyorlar. Kadın arkadaşımız elini

makineye kaptırdı, sağlık raporu vermediler hatta bu durumu bile mahkemeye götürmemize sebep oldular. Sendikanın fabrikaya girmesini istemiyorlar, korkuyorlar. Çalışma saatlerimiz belirsiz, bazen geç saatlere kalıyoruz, çocuklarımız var onları göremediğimiz günler oluyor. İçeride sağlık açısından da çok ciddi sıkıntılar var. Gıda sektöründe olmamıza rağmen içeride gördüğümüz görüntüler yüzünden yıllardır salam, sosis, sucuk, hazır tavuk yiyemiyoruz. Sağlığı tehdit edecek ciddi sorunlar mevcut. Ama herhangi bir denetim veya kendilerinden olan biri geldiğinde, kamera gördüklerinde içerisi temizlettiriliyor, dışarıya temiz görüntüsü verdiriyorlar. Bizler onlarca yıldır bu şirketteyiz, yeni işe başlayanlara bizim katlarca farkımız kadar maaş veriliyor, olası grevlere karşı sus payı veriliyor. Cenaze, düğünlerde dahi izin hakkımızı yok sayıyorlar. Burada bir sürü ölümler de yaşandı, birkaç gün fotoğraflarını asıp sonra aynı koşullarla devam ediyorlar. Ben grev başladığından beri ilk kez yaşadığımı, güneşi fark ettim. İnsan olduğumuzu bile unutturmuşlar. Bazen grevde gökyüzüne bakıyorum güneşe bile hasret bıraktılar.

Yeni Demokrasi: Greviniz 18. güne girdi. Bu süreçte neler yaşandı?

İşçi: Her gün çok yüksek şekilde hoparlörden müzikler açıp sesimizi bastırmaya çalışıyorlar. Bizlerin sesi yükseldikçe daha da yüksek sesler açıyorlar ancak bizim sesimiz yükselmeye devam edecek. Buralara bilinçli olarak kum döktüler. İş araçlarıyla biz alana geldimizde yoğun toz toprak dumanları çıkarıyorlar. Biz bu kumu ıslatmak için bir arkadaşımızdan yardım istedik. Bize yardım ettiği için Lezita onu da işten çıkardı. Önümüze asker diziyorlar askerler bize: “Biz ortadayız kimsenin tarafında değiliz.” diyorlar onlara kızmıyorum ama biliyoruz onların tarafındalar normalde fabrikanın önüne yürüyeceğimizde bile hemen önümüze barikat kuruyorlar. Ümit Özdağ direniş alanımıza geldiğinde araçları görür görmez barikatları indirdiler, iş araçlarını durdurdular, müziği kapattılar. Ancak biz işçilere karşı olan tavır anlattığımız şekilde. Kamera gördükleri an bambaşka bir hale geliyorlar.

Yeni Demokrasi: Patronlar tarafından ucuz iş gücü olarak görülen göçmen işçiler Lezita'daki grev öncesi işe alındı. Hintli işçilerin grev kırıcı olarak kullanılması hakkında ne düşünüyorsunuz?

İşçi: Bizim zorumuza gidiyor. Bizim yerimize Hintliler alınıyor, dolgun maaşlar teklif ediliyor; hatta bizlerden gizli bir

şekilde servis araçlarıyla getiriyorlar. Biz çalışmak, hakkımızı almak isterken yerimize göçmenleri koyuyorlar.

Yeni Demokrasi: Grevi nasıl devam ettirmeyi düşünüyorsunuz?

İşçi: Direnişimize sesimiz duyulana, haklarımızı geri alana dek devam edeceğiz. İçeride çalışan arkadaşlarımız işten atılma tehditlerinden dolayı bize katılamıyor. Bazısını parayla, bazısını tehditlerle yıldırmaya çalışıyorlar. Ancak biz haklarımızı alana dek vazgeçmeyeceğiz, diğer ilçelere de gidip direnişi büyüteceğiz.

Yeni Demokrasi: Patronlar görüşmek için adım attılar mı?

İşçi: Hayır. Hiçbir patron bizimle görüşmüyor, görüşme tekliflerimizi netlikle reddediyor, yalnızca önümüze asker diziyor, grevimizi kırmaya çalışıyorlar.

Yeni Demokrasi: Bu röportajı okuyanlara bir mesajınız var mı?

İşçi: Haklarımızla birlikte insanca çalışabilmek istiyoruz. Bütün basını, bütün halkı, sol/sağ fark etmeksizin herkesi direnişimize davet ediyoruz.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

f [yenidemokrasi1](#)

t [ydemokrasi11](#)

e yenidemokrasigazetesi@gmail.com

@ [yenidemokrasi](#)

▶ yenidemokrasi34.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20